

Proletari din toate țările, uniți-vă!

IN ACEST NUMĂR:

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

● **Concert de prînz la „Ciocanele grele“**

de RADU COSAȘU

● **Un om care trăiește pentru ceilalți**

de IULIA SCUTARU

● **O consfătuire publică și un jurnal intim**

de B. MARGOLIN

(pag. 6-7)

Moscova. Zi de toamnă în Parcul de cultură și odihnă „Maxim Gorki“

BOMBARDIERE FĂRĂ TUNURI

Pe marile aerodromuri din Uniunea Sovietică, la Moscova și Tbilisi, Tașkent și Kiev, Irkutsk și Habarovsk, precum și pe multe altele, poate fi întâlnit un avion cu o siluetă puțin obișnuită. Mult mai mic decât navele de pasageri supermoderne, el este înzestrat totuși cu motoare foarte puternice. Pare un avion greu, de bombardament, dar este cu totul lipsit de armamentul caracteristic unor asemenea nave.

Și atunci?

E vorba, într-adevăr, de un avion de bombardament, dar care slujește acum exclusiv unor scopuri pașnice. În loc de tunuri, avionul poartă la bord o aparată de cercetări meteorologice pe care le întreprinde și îndeplinește o misiune aproape simbolică: protejează zborul navelor civile.

Cînd aerodromul e înconjurat de ceață și ploaia cade în rafale, fostul bombardier se ridică deasupra perdelei de nori, la 8-10.000 de metri, înregistrînd și comunicînd datele necesare sta-

țiunii meteorologice a aeroportului. În felul acesta, avioanele de pasageri și de mărfuri pot naviga nestîngerite, pe orice vreme.

După crucișătoarele și tancurile trecute pe picior de pace, aflăm așa dar acum, din relatările presei sovietice, că și bombardierele pot îndeplini alte funcții decît acelea pentru care au fost construite inițial.

Capacitatea de apărare și de ripostă a Uniunii Sovietice la orice atac inamic este, astăzi, mai mare decît oricînd altădată și unanim recunoscută. Dar știrea de mai sus vorbește, într-un limbaj emoționant, despre dorința fierbinte a oamenilor sovietici de a preface săbiile în pluguri.

NOUTĂȚI DIN KIRGHIZIA...

...Așa e intitulată o scurtă rubrică de știri apărută recent în ziarul „Pravda“. În cîteva rînduri sînt înregistrate preocupările actuale ale unui popor renăscut în anii Puterii Sovietice.

Pe pămîntul Kirghiziei se construiește cea mai mare hidrocentrală din

Asia Centrală. Construcția se ridică pe malurile furtunosului riu Narin. Lucrările sînt avansate. A și început montarea primei turbine. Sondorii kirghizi explorează cu succes adîncimile pămîntului și într-unul din punctele forate țiteiul erupe cu un debit de 30 de tone pe zi. Colhoznicii kirghizi, aplicînd cu succes metode înaintate de muncă, dezvoltă neconținut șeptelul.

Reflectorul își proiectează apoi lumina asupra scenei Teatrului academic de operă și balet. Aici a fost montat un nou spectacol de balet — „Kuruciu“. Libretul se inspiră dintr-o legendă privitoare la popularul comic cu același nume. Și tot la Frunze, în capitala republicii, s-a deschis o expoziție de artă aplicată. Măiestria neîntrecută a artiștilor din satele și orașele Kirghiziei se vedește în sute de expozate, lucrate cu mult gust.

Știri... știri... știri. Fiecare din ele cu însemnătate proprie și toate laolaltă cu o unică semnificație: în marea familie a popoarelor sovietice se muncește cu nădejde pentru bunăstarea zilei de astăzi și a celor care vor veni, se muncește sub semnul păcii.

Cronicar

Anul XVI

21 octombrie 1960

12 PAGINI,

1 LEU

42
(814)

SEMNELE NOULUI

Eleve ale școlii de coregrafie a Teatrului Mare executând un fragment din baletul „Leclia de dans”

Un eveniment poetic:

„Dincolo de zări”

de ALEXANDR TVARDOVSKI

Cititorii noștri au îndrăgit, ca și oamenii sovietici, figura soldatului viteaz și simplu Vasili Tiorkin, eroul atît de popular al cunoscutului poet Alexandr Tvardovski. Iar cei care urmăresc poezia sovietică în original — și numărul lor devine din ce în ce mai mare astăzi — știu că poetul iubit sleftuiește de 10 ani versurile de cristal ale unui nou poem — un poem al zilelor noastre intitulat „Dincolo de zări” — „Za daliu-dali”. Nerăbdării cu care am citit, din 1958 pînă astăzi, fragmentele publicate în reviste și ziare i s-a pus recent capăt: Editura de stat pentru literatură din Moscova a tipărit de curind întregul poem al lui Tvardovski „Za daliu-dali” (222 p.), după ce revista „Novii mir” publicase în numărul 5 din anul acesta ultimele capitole ale poemului.

Acest eveniment poetic al anului 1960 a fost întîmpinat de cititorii sovietici ca un succes deosebit al întregii poezii contemporane sovietice, filozofică în esența ei, lirică și epică în același timp — pe măsura epocii pe care o trăim. Ziarele și revistele au dus această veste pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale Uniunii Sovietice și — îndrăznim s-o spunem — ale lumii. O entuziasmată primire i-a rezervat „Pravda” prin articolul criticului A. Makarov (9 oct.), iar în paginile revistei „Literaturnaia gazeta” (8 oct.) Vladimir Ognev discută, pe marginea acestui remarcabil poem, problemele actuale ale poeziei sovietice. Și e firesc să fie așa, dat fiind că noua operă a lui Tvardovski este o „spovedanie a secolului” nostru, un dialog inaripat al poetului cu cititorul despre cele mai arzătoare probleme și evenimente ale contemporaneității: dialectica construirii comunismului, perspectivele nebănuite ale zilei de mîine — dincolo de zări — ca și evenimentele neuitate ale anilor de după război, cu victoriile și experiența unei grea, dar totdeauna cu perspectiva viitorului în față.

Vechiul și mereu noul arsenal al poeziei ruse, ridicată încă de Pușkin pe cele mai înalte culmi, capătă sub pana de maestru a lui Tvardovski forme noi, rezonanțe noi. Poetul străbate, împreună cu cititorul, numai zece zile de drum cu trenul de la Moscova la Vladivostok, dar, în realitate, în aceste zile se perindă în fața ochilor zece ani din viața Uniunii Sovietice. Călătoria în spațiu se transformă într-o călătorie prin ani, îndreptată spre zările noi ale comunismului. E greu de redat, fie și pe scurt, conținutul poetic al acestei creații remarcabile. Cititorul găsește în el problemele zilelor noastre care-l frămîntă și care sînt transpuse în „limba poeziei”, a unei poezii de factură clasică, plină de optimism, plină de profunde înțelesuri filozofice.

Putem spera că poezii noștri, care au tălmăcit nu puține din capodoperele poeziei ruse și sovietice — de la Pușkin, Lermontov și Nekrasov pînă la Maiakovski — nu vor întîrzi să facă cunoscut publicului românesc, iubitor de poezie, acest nou poem al celui care a scris „Țara Muravia”, „Vasili Tiorkin”, ridicînd acum poezie sovietică pe noi culmi.

G. Mihăilă

BREVIAR

● La 12 noiembrie, se va deschide la Moscova Decada literaturii și artei R.S.S. Ucrainene. La manifestările care vor avea loc cu acest prilej își vor da concursul numeroase colective artistice din republică. Astfel, Teatrul academic de operă și balet din Kiev va prezenta pe scena Teatrului mare operele „Arsenalul” de Maiboroda, „Cea dintîi primăvară” de Jukovski, „Taras Bulba” de Lisenko etc. Scena M.H.A.T.-ului va fi pusă la dispoziția Teatrului rus de dramă „Lesea Ukrainka” care va juca în fața moscovitilor piesele „Tineretea Polei Vihrova” după romanul „Pădurea rusă” de Leonid Leonov, „Cîntec sub stele” de Vadim Sobko ș.a.

Tot cu acest prilej, în sala centrală de expoziții din Moscova se va deschide expoziția de artă „Ucraina Sovietică”.

● Quartetul Borodin, alcătuit din R. Dubinski, I. Alexandrov, D. Șebalin și V. Berlinski, a întreprins un turneu în R. F. Germană. Primele concerte date la Mülheim și Bad-Godesberg s-au bucurat de mare succes. Spectatorii i-au aplaudat călduros pe muzicienii sovietici care au interpretat lucrări de Borodin, Ceaikovski, Beethoven și Șostakovici.

● La Muzeul de arte plastice „A. S. Pușkin” din Moscova s-a deschis expoziția „Arta Mexicului din cele mai vechi timpuri și pînă azi”. Expoziția cuprinde peste 1.000 de lucrări, printre care tablouri semnate de cunoscuții pictori Diego Rivera, Clement Orosco și Alfaro Sicheiros.

● La 13 noiembrie, celebra cîntăreață peruviană Ima Sumak va da primul ei concert la Moscova. În cele trei luni cit va dura turneul. Ima Sumak va concerta în multe orașe din Uniunea Sovietică.

● O trupă de balet din Cuba, alcătuită din 63 de artiști în frunte cu prima balerină Alicia Alonso și Fernando Alonso, director general al teatrului „Baletul cuban” se află în turneu în U.R.S.S. La 1 noiembrie, această tînără formație de balet, socotită drept una din cele mai bune de pe continentul american, va da primul său spectacol cu „Giselle” pe scena teatrului din Kremlin.

● Presa vest-germană publică cronici elogioase despre spectacolele ansamblului de dansuri populare de sub conducerea lui Igor Moiseev. „E cu neputință să nu admirăm temperamentul și măiestria acrobatică a dansatorilor” — scrie ziarul „Die Welt” din Hamburg. La rîndul său „Hamburger Abendblatt” subliniază că ansamblul a fost „întîmpinat cu ropote de aplauze”. „În sala plină pînă la refuz — relevă „Bild-Zeitung” — n-a existat nîcî un spectator care să nu fi fost cuprins de entuziasm.

● În librăriile sovietice a apărut recent primul volum din lucrarea „Schită asupra istoriei moderne și contemporane a S.U.A.”, redactată de colectivul secției de istorie a Țărilor Americii din cadrul Institutului de istorie al Academiei de Științe a U.R.S.S. Volumul prezintă istoria Statelor Unite începînd cu perioada colonizării și pînă la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial.

Universitățile colhozurilor

În trecutul an de învățămînt, în raionul Urensk au funcționat 19 universități populare, cu 3.500 de studenți. Anul acesta însă, colhoznicii din Urensk vor urma cursurile a 30 de universități și școli de cultură. Peste 100 de învățători, medici, ingineri agronomi, zootehnicieni au intrat în consiliile de conducere ale universităților, au devenit lectori și, să nu uităm, fiecare dintre ei și-a format colective care-i sprijină cu dragă inimă. La rîndul lor, conducerile colhozurilor acordă un puternic sprijin material universităților populare, punîndu-le la dispoziție fondurile trebuincioase prezentării de filme documentare, tipărirea de afișe, procurării de abonamente la diferite publicații etc. Ba unele colhozuri suportă chiar cheltuielile de transport ale colhoznicilor-studenți ce trebuie să se deplaseze de la depărtări mai mari, de pildă de la brigăzi care-și au sediul în plin cîmp.

Dar după absolvirea cursurilor, care durează doi ani, de unde-și recrutează universitățile noi contingente de studenți? Căci mai toți colhoznicii din raionul Urensk frecventează cursurile universităților. Răspunsul e simplu: proaspeții absolvenți nu consideră de fel că și-au înde-

plinit îndatoririle față de știință și continuă să învețe, completîndu-și cunoștințele în alte domenii. Iată de ce programele universităților colhoznice sînt „nepuizabile”, de ce cursurile lor vor continua să funcționeze încă mulți ani de acum înainte.

Desigur, cu timpul va trebui să se fiină seama de apăsătorii, de gradul de pregătire al studenților. Pentru viitor se prevede, astfel, organizarea unor cicluri de studii sistematice, iar universitățile mai mari se vor

Apolonsk mai ființează însă și alte teatre de amatori ca, de pildă, în stanițele Sovetskaja și Zolskaja. Zolskaja este vestită, de altfel, și pentru universitatea populară ale cărei cursuri sînt predate de cunoscuți oameni de artă și literatură, printre care actrița de cinema Zinaida Kirienko, scriitorul Semion Babaevskî, poetul V. Mariinski ș.a.

Magazinul vizitează uzina

Un adevărat „magazin ambulant”, alcătuit din patru camioane mari, pline virf cu mărfuri, a poposit nu de mult în curtea uzinei moscovite „Krasnii bogatir”.

Covoare, haine de blană, lenjerie, rochii, pulovere, pantofi, televizoare, fiare electrice de călcat, mașini de spălat rufe și alte obiecte frumoase și trebuincioase s-au revărsat din camioane, ca dintr-un corn al abundenței, în curtea uzinei.

Mulți se vor întreba, poate: de ce n-or fi cumpărînd muncitorii aceste obiecte direct de la sursă, adică de la marele magazin moscovit TUM, care le-a trimis la ei? Bineînțeles, nimeni nu-i împiedică s-o facă, numai că muncitorii de la „Krasnii bogatir” nu mai vor să piardă timp cu alergătura după cumpărături, timp prețios pe care-l pot folosi altfel. Așa încît, în loc să se ducă la magazin, l-au poftit să-i viziteze la ei, în uzină.

Valentina Lissina, șef-expert la TUM, a însoțit camionul cu încălțăminte. Cu o săptămîină mai înainte a vizitat toate fabricile de încălțăminte din capitală și a comandat o serie de modele noi, la un preț convenabil: pantofi ușori, buni pentru lucru, pantofi de stradă, încălțăminte fină, elegantă, pentru ocazii.

Dar rochiile? Cum să satisfaci atîtea gusturi? Magazinul a rezolvat, însă, și această problemă. Produsele combinatului „Triohgornaa Manufaktura”, mult prețuite de moscoviti, pot mulțumi și pe cei mai pretențioși. În camionul cu încălțăminte se aflau și vestitele pulovere de lină ale fabricii „Kossino” în modelele și culorile cele mai febrile, așa că muncitorii își pot alege după placul inimii și, de ce n-am spune-o, știind că femeile sînt cochet, după culoarea părului sau ochilor.

O tînără vînzătoare recomandă insistent noile televizoare. Și pentru ele se găsește destui cumpărători. Fata își notează atent adresa lor, pentru a le expedia marfa acasă.

La „raionul” de covoare se îngrămădesc cei care s-au mutat în case noi. Și nu s-au pușini la număr! Sînt nerăbdători să-și înfrumuseze locuințele, să-și procure cele necesare gospodăriei, așa încît de căutare se bucură și frigiderele „Sever”.

Data viitoare, a anunțat Maria Zabelnikova, membră în comitetul sindical al uzinei, îi vom invita pe tovarășii de la Casa de modă, pe specialiștii în încălțăminte. Manechinele au să ne prezinte cele mai frumoase modele de rochii și pantofi, iar un prezentator ne va vorbi despre arta de a te îmbrăca. Căci, nu-i așa? cu toatele vrem să fim elegante!

M. Isonov

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 5 telefon 13.03.10.

ABONAMENTE:

pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni, 20 lei; pe un an 40 lei.

Dragoste pentru știință...

ZECE ZILE PE CARE NU LE VOM UITA...

de
NIKOLAI MESEAŢEV

Cele zece zile pe care noi, membrii delegației Asociației de prietenie sovieto-română, le-am petrecut în România, au lăsat în inimile noastre impresii puternice, de neuitat. Întâlnirile și convorbirile cu muncitorii, țărani colectivști, intelectuali au trezit în noi un sentiment luminos de bucurie, ne-au făcut să ne simțim și mai mindri de succesele dobândite de oamenii muncii romini. Ne inapoiem în patrie cu hotărârea de a lupta și mai activ pentru întărirea continuă a prieteniei dintre țările și popoarele noastre frățesti.

Delegația noastră a vizitat diferite regiuni ale României, a fost în orașe străvechi dar care acum întineresc impetuos, în sate care se innoiesc din temelii, a admirat cu încântare frumusețea inegalabilă a naturii românești. Pretutindeni — la București și Orașul Stalin, la Bacău și Ploiești, pe Valea Prahovei, la Bicaz și Valea Călugărească — ne-a apărut în toată splendoarea și măreția ei România socialistă. Noul ei chip este făurit de poporul muncitor prin activitatea lui entuziastă, neobosită.

Am văzut și admirat multe din noile creații ale poporului român prieten: hidrocentrala „V. I. Lenin” de la Bicaz, Combinatul de fibre sintetice de la Săvinești, Combinatul chimic și schelele petrolifere de la Borzești și Onesti, întreprinderile constructoare de mașini de la Ploiești și Orașul Stalin, noile cartiere de locuințe din București, Bacău, Orașul Stalin, noile orașe și așezări muncitorești care se află încă în plină construcție.

În cursul unui drum lung dar extrem de interesant am văzut ogoare lucrute cu grijă și pricepere de țărani, vii, livezi, ferme zootehnice. Ne-a uimit avântul extraordinar pe care l-au luat construcțiile la sate. Pretutindeni — case noi, școli luminoase.

Delegația noastră a avut de asemenea prilejul să viziteze câteva instituții științifice și s-a putut incredința că munca savanților romini „se varsă” în munca republicii, fiind pusă în întregime în slujba poporului și a construirii vietii noi, socialiste.

Noi, oamenii sovietici ne simțim mindri de succesele pe care le-ați dobândit, dragi prieteni din România, și ne bucurăm că poporul român, sub conducerea inteligentă a Partidului Muncitoresc Român și a Comitetului său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, construiește cu atât succes socialismul în patria lui frumoasă. Am fost în multe orașe și sate românești și am văzut cu cât elan luptă întregul popor român pentru traducerea în viață a hotărârilor Congresului al III-lea al P.M.R.

În cursul vizitei am avut numeroase întâlniri, calde și prietenești, cu muncitori, activști pe țărîm obștească, învățători, medici, savanți. Discuțiile purtate, atenția și ospitalitatea cu care am fost întâmpinați de fiecare dată ne-au lăsat amintiri de neșters. Permiteți-mi, dragi tovarăși, să vă exprim prin intermediul revistei „Veac nou”, mulțumirile noastre cele mai calde pentru prietenia pe care ne-ați arătat-o. Nouă, oamenilor sovietici, ne este scumpă această prietenie și ne mindrim cu ea.

În același timp vreau să mă folosesc de acest prilej pentru a mulțumi prietenilor de la Consiliul General A.R.L.U.S. pentru posibilitatea pe care ne-au dat-o de a cunoaște minunata dumneavoastră țară, pentru tot ce au făcut pentru noi.

Ne inapoiem în țară cu cele mai frumoase amintiri. La Moscova, la Leninrad, în Tataria nu vom scăpa nici o ocazie de a vorbi compatrioților noștri despre încântătoare România, despre succesele dobândite de hamicul și talentatul popor român în lupta pentru socialism, pentru pace.

IN ANUL DOI AL SEPTENALULUI

„EXPERTI” ȘI REALITĂȚI

● Când „New York Times” trebuie să adopte tonuri elegiace. ● Dacă Nixon și Kennedy ar ști... ● În nouă luni din 1960.

În vocabularul occidental privitor la Uniunea Sovietică poate fi foarte des întâlnit cuvântul „provocare”. Fie că e vorba de lansarea sputnicilor sau a navelor cosmice, fie că e vorba de planul septenal sau de propunerile de dezarmare generală și totală, liderii politici, experți de toate soiurile și ziaristii stipendiați ca să apere așa zisa „lume liberă”, repetă, fără excepție, același leit-motiv: „provocare”...

În realitate, este vorba de pașnica invitație la întrecerea economică între sistemul socialist, în ascensiune, și cel capitalist, în declin. Chiar dacă această întrecere e refuzată de cei care se tem de o înfrîngere sigură, ea le este impusă totuși de forța implacabilă a împrejurărilor. Indiferent dacă-l convine sau nu, lumea veche trebuie să se considere „provocată” la întrecere de 43 de ani încoace, din zilele memorabilului Octombrie, care au dat naștere lumii cu adevărat noi.

Ce e drept, „provocarea” a început să îngrijoreze serios Occidentul mai ales în ultimii ani și, înosebi, de la apariția sputnicilor, când reprezentanții mai lucizi ai Apusului au început să-și dea seama că la baza uimitoarelor realizări tehnico-științifice sovietice se află o forță economică și socială care înaintază cu pași gigantici spre superioritatea absolută. Semnalul de alarmă a fost tras în Statele Unite ale Americii. Toate „trusturile creierului” au fost mobilizate, dar... fără folos! Experții Wall-Streetului, ai Departamentelor economice, ca și cei anume convocați de Congres, deși au încercat să prescrie tot felul de rețete salvatoare au fost totuși nevoiți să recunoască că, în timp ce pursingele socialist înghite distanțele, mârtoaga capitalistă abia de-și mai trage sufletul.

Neliniștea managerilor și trustmanilor a devenit, însă, un adevărat coșmar din clipa când au aflat, în planul septenal, termenul fatal când se va încheia cursa, data aproape exactă când Uniunea Sovietică va dobîndi înțietatea economică asupra Statelor Unite, cea mai mare putere capitalistă. În noiembrie 1959 — la mai puțin de un an de la începutul realizării sarcinilor septenalului — Comisia economică mixtă a Congresului a analizat datele comparative despre situația economiei Statelor Unite și Uniunii Sovietice. Concluzia experților n-a fost deloc optimistă. După cum arăta „Journal of Commerce”, cei peste 30 de specialiști au fost într-un totod de acord că Uniunea Sovietică desființează rapid decalajul dintre producția ei industrială și cea a Statelor Unite și că, cu actualul ritm de creștere, va depăși producția americană într-un termen apreciat de ei la 15—20 de ani. Este, de bună seamă, un termen de consolare pe care experții vor fi nevoiți să-l contabilizeze cu mult mai devreme la capitolul bogat al iluziilor pierdute.

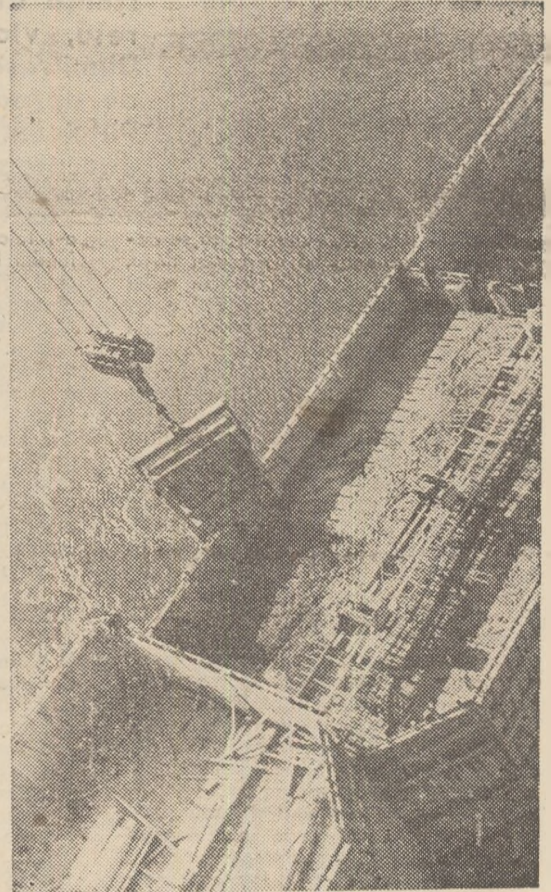
În ultima vreme opiniile în materie ale presei americane sînt exprimate pe un ton și mai pesimist. Recent, „New York Times” constata alarmat că în primul semestru din 1960 ritmul mediu de creștere a economiei sovietice a fost de 10 la sută, în timp ce economia S.U.A., „relăcută” de pe urma serioasei crize din 1958, a înregistrat o creștere absolut neînsemnată. Drept care ziarul cerea celor doi candidați la președinție să spună alegătorilor cum vor scoate Statele Unite din această situație dificilă.

Dacă Nixon sau Kennedy ar deține panaceul, n-ar fi fost, însă, nevoie de atîtea apeluri ca să-l ofere chiar și înaintea începerii campaniei electorale. Un asemenea panaceu nu există însă. Superioritatea hotărîtoare în întrecerea economică pașnică este asigurată Uniunii Sovietice tocmai de ritmul impetuos de dezvoltare pe care nici Statele Unite și nici altă țară capitalistă nu l pot atinge. Recent publicatul anuar statistic „Economia națională a U.R.S.S. în 1959” arată că, luînd pentru comparație ultimii 6 ani (1954-1959), ritmul sovietic depășește de aproape cinci ori pe cel american. În această perioadă, producția industrială pe cap de locuitor a crescut în S.U.A. cu... 0,3 la sută, iar în U.R.S.S. — cu 71 la sută. Iar dacă volumul producției sovietice este deocamdată mai mic decît cel din S.U.A., nu trebuie să uităm că în 1913 Statele Unite depășeau de 8 ori Rusia țaristă în ce privește producția industrială, iar astăzi depășesc Uniunea Sovietică de mai puțin de 2 ori.

„Oameni ai muncii de la orașe și sate! Să obținem în termenul istoric cel mai scurt victoria în întrecerea pașnică cu capitalismul! Să ajungem din urmă și să întrecem Statele Unite ale Americii în ceea ce privește producția pe cap de locuitor!” — sună una din chemările C.C. al P.C.U.S. cu prilejul celei de a 43-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Ecoul — răspuns la această chemare se ogîndește în datele comunicatului, publicat a doua zi, în legătură cu rezultatele înfăptuirii planului de dezvoltare a economiei naționale pe primele 9 luni ale anului 1960. În comparație cu perioada corespunzătoare a anului trecut volumul producției industriale a crescut cu 10 la sută, adică cu aproximativ 100 miliarde de ruble.

Din capul locului trebuie menționat că sarcinile de plan privind producția industrială au fost

simțitor sporite în 1960 față de prevederile inițiale ale septenalului. Acest lucru a fost o consecință logică a faptului că depășirea de plan realizată în 1959 la volumul producției industriale a fost de peste 11 la sută, în loc de 7,7 la sută cît prevăzuse planul inițial. Valoarea producției obținute peste plan în 1959 era de aproximativ 50 miliarde de ruble (mai mult decît

Vedere asupra șantierului hidrocentralei de la Bratsk.

valoarea întregii producții industriale a Rusiei pre-revoluționare).

Dacă, prin urmare, în primele 9 luni ale celui de al doilea an al septenalului sporul de producție industrială s-a ridicat la o valoare dublă față de sporul obținut în întreg anul 1959, este evident că ritmul mediu de creștere de 10 la sută din 1960 reprezintă pentru volumul producției mai mult decît creșterea medie de 11 la sută din 1959. Curba producției industriale sovietice continuă deci să urce, depășind cu mult înseși prevederile septenalului. Se creează prin urmare premisele favorabile scurtării sensibile a termenelor inițiale și devine perfect realizabil întregul plan de 7 ani în 6 sau chiar în 5 ani.

Trebuie neapărat reținut un aspect deosebit de caracteristic pentru avîntul continuu al producției industriale sovietice. Sporul de producție din 1960 este obținut în condițiile trecerii la reducerea cu 1—2 ore a zilei de muncă în majoritatea ramurilor industriale, peste 40.000.000 de muncitori și salariați fiind de pe acum beneficiarii acestei scurtări însemnate a programului de muncă. Cu toate acestea, în perioada ianuarie—septembrie 1960 productivitatea muncii a continuat să crească, fiind cu 6 la sută mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului trecut. Desigur că această creștere a productivității muncii — factor esențial în asigurarea superiorității ritmului socialist de creștere a producției — se datorește în cea mai mare parte marului progres tehnic din industria sovietică. În această privință comunicatul ne informează că în 1960 a continuat să se desfășoare vasta acțiune de modernizare a utilajului industrial, — acțiune care s-a întins asupra unui număr de 42.000 de mașini și utilaje de strunjire, presaj, laminare etc. — precum și acțiunea de introducere a mecanizării complexe și automatizării producției.

Demn de reținut este și faptul că pe măsura creșterii considerabile a industriei grele s-au dezvoltat într-un ritm foarte rapid toate ramurile producătoare de bunuri de larg consum, de la textile și încălțăminte, la televizoare, mobilă, motociclete, mașini electrice de spălat rufe etc., etc.

Rezultatele dobîndite în primii doi ani ai septenalului (avînd în vedere că pentru anul al doilea există date definitive pe trei trimestre) arată că în numai doi ani U.R.S.S. a parcurs un drum pentru care Statele Unite au avut nevoie de un timp mult mai îndelungat. Cu cît intrăm mai adînc în septenal, cu atît mai clară și apropiată devine perspectiva ajungerii din urmă și apoi a întrecerii și lăsării în urmă a lumii capitaliste.

M. Mihail

IRINEL LICIU:

Impresii DIN TURNEU

Un grup de artiști alcătuit din balerina Irinel Liciu și Gheorghe Cotovelea, solista Mihaela Botez și Nicolae Florei — de la Teatrul de operă și balet din București, Constanța Cimpeanu și Mircea Nemens de la Teatrul de operă, violonistul Mihai Constantinescu și pianistele Letiția Dumitrescu și Victoria Ștefănescu, a întreprins un turneu de aproape trei săptămâni în orașele R. S. S. Ucrainene. Publicăm mai jos impresiile culese din această călătorie de dansatoarea Irinel Liciu.

De obicei, impresiile unui turneu se delimitază și se aliniază abia mai târziu, după ce coarda care vibrează în suflet se liniștește. Până atunci, trăiești o incintă ale cărei elemente îți scapă, te bucuri de o seamă de lucruri în care peisajul, orașele și oamenii se amestecă indefinit, alcătuiind un fel de atmosferă generală: tonul fundamental al lumii cu care ai venit în contact. Ucraina sovietică, pe care am străbătut-o recent în tovărășia unui grup de artiști români, mi-a lăsat în suflet o impresie de calm și măreție, de viață care se ridică biruitoare, setoasă de muncă și de frumusețe. Amprenta specifică a lumii sovietice — construirea unei vieți noi pe bază de prietenie și pace — se face simțită la fiecare pas.

Deși lungi, drumurile ne-au oferit una din dominantele acestui turneu: peisajul. Într-un septembrie luminos, Ucraina s-a desfășurat în fața ochilor noștri în toată strălucirea ei. Blinda alternanță dintre câmpie și colinele domoale, uneori împădurite, n-a putut șterge impresia de orizont vast: lanuri, livezi și păduri încă verzi, totul pierzându-se în zare. Aceeași impresie am încercat-o de nenumărate ori, în tren, în autobuz, spre Lvov sau spre stațiunea balneară Traskaveț. Natura ucraineană, foarte asemănătoare cu cea din țara noastră, te cucerește prin varietatea și ineditul ei. Perspectiva este întotdeauna îmbietoare, solicitând în același timp contemplația și fapta constructivă.

Primul nostru spectacol a avut loc în seara zilei de 4 septembrie în sala Palatului Culturii din Kiev. Cunoașteam de mai de mult capitala Ucrainei; am găsit-o, însă, mult înfrumusețată. Ultimii cinci ani i-au dat o haină nouă: bulevardele largi sînt mărginite de uriașe clădiri noi; o mulțime vicioasă forfotește de-a lungul lor. De sus, orașul poate fi admirat în toată întinderea lui, străbătut de Niprul peste care poduri extrem de frumoase aruncă arcuri de oțel și beton, punctate de numeroase spații verzi. Grupul nostru, format din artiști de la Teatrul de operă și balet și Teatrul de operă din București, a recoltat aici primele aplauze ale unui public cald și instruit. Primiți, conduși și îndrumați tot timpul de reprezentanții ai Ministerului Culturii și ai Ukr-konțertului, ne-am simțit ca între prieteni, înconjurați cu dragoste și interes.

După două zile ne aflăm în centrul industrial Vinnița, unde am dat două concerte la teatrul de vară, situat într-un parc imens. În apropierea acestui oraș, într-o pădure care acum constituie un loc de odihnă, am încercat una din cele mai trainice impresii ale acestui turneu. O uriașă aglomerare de blocuri de beton, unele sparte, altele înșirînd cu colțurile spre cer, marchează în spațiu o tristă amintire: acolo se afla, în anii războiului, statul major german: un adevărat oraș subteran, construit din beton, amenajat cu toate cele necesare — restaurant, cluburi, cinema, încălzire centrală, bazine etc. — spre care conduceau șosele asfaltate, ingenios camuflate. Insoțitorii noștri ne-au explicat că toate aceste lucrări au fost făcute cu ajutorul prizonierilor de război sovietici — aproximativ 10.000 oameni — care apoi, pentru „păstrarea secretului”, au fost uciși de fasciști în marginea pădurii. Acum, din toată această reședință a morții, nu mai trăiesc decît ruinele; cînd s-au retras, hitleriștii au aruncat totul în aer; explozia a fost atât de puternică încît toate geamurile orașelului Vinnița, situat destul de departe, s-au făcut tîndări. Un bazin sec la jumătatea căruia colhoznicii din jur au înălțat un zid spre

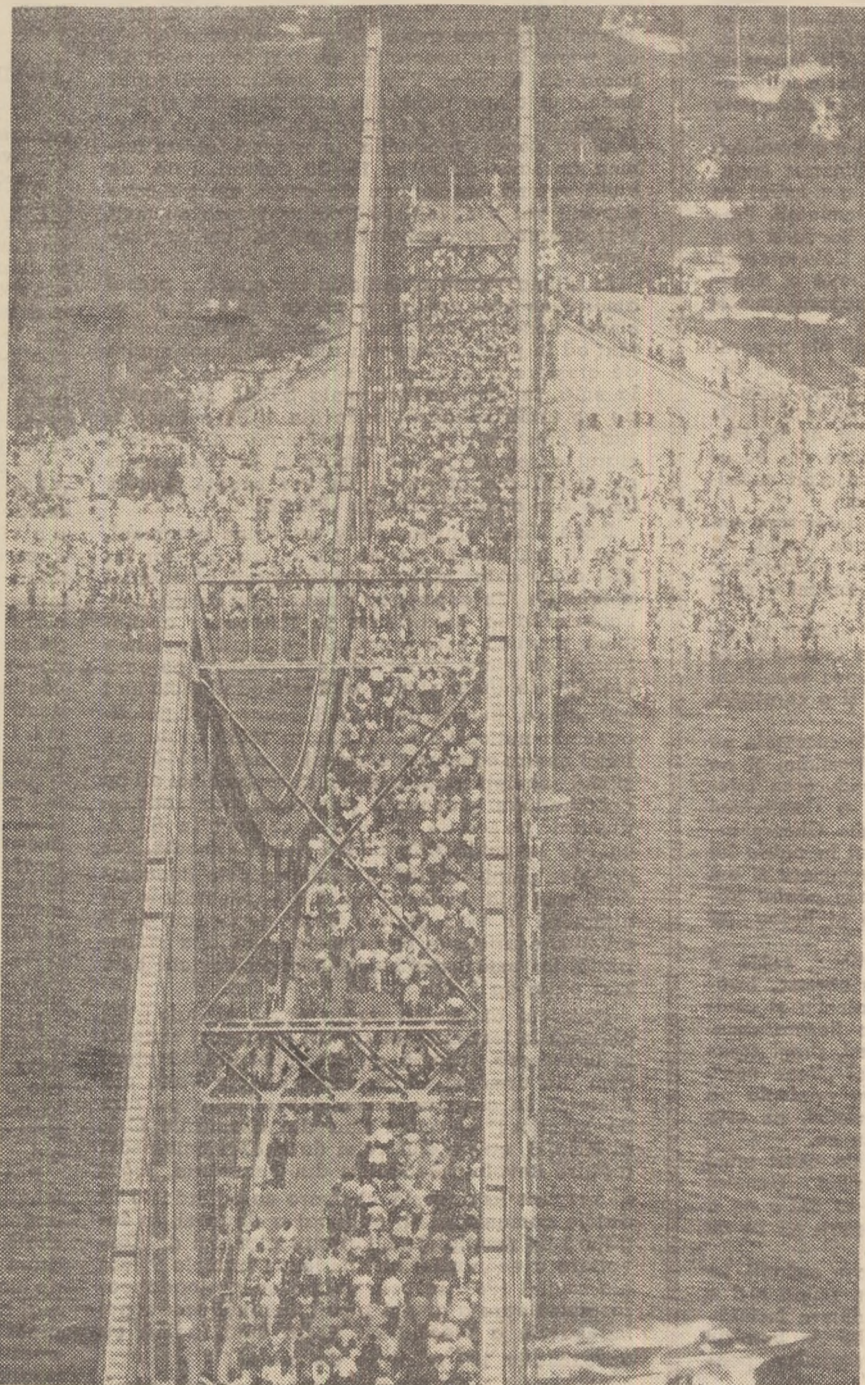
a-l folosi ca siloz, păstrează încă pe fundul lui, imprimată în ciment, urma unei tălpi de cizmă prusacă. Am văzut de asemenea o cască germană, ruginită, lăsată anume pe prundul fără apă, prăfuit, al bazinului. Trist simbol al unor timpuri de odioasă amintire! Dar un alt simbol vorbește de pe suprafețele cenușii ale cimentului: pe blocurile din jur, tineri vizitatori, perechi de îndrăgostiți și-au săpat numele în piatră: Fedia și Mașa, Alioșa și Lena... un fel de iedera formată din litere și nume omenești, care crește, luminoasă, peste ororile trecutului, acoperindu-le, arătînd parcă sensul adevărat al existenței.

La Sambor, o localitate aflată la vreo 70 de km. de Lvov, concertul nostru, dat la Casa ofițerilor, s-a bucurat de o călduroasă primire. În semn de simpatie și apreciere comandantul garnizoanei ne-a oferit o diplomă. În general, asemenea manifestări de dragoste și mulțumire ne-au însoțit peste tot. La Colomiia am găsit cabinele pline de flori, de fructe, de bomboane, de ciocolată. La Herța ni s-a oferit o masă prietenească la care

au participat conducătorii ai organizațiilor de partid, de stat, ai colhozurilor din împrejurimi. Toate acestea ne-au dovedit o dată mai mult că legăturile dintre artiștii români și publicul sovietic sînt întemeiate pe o simpatie reciprocă, pe o identitate de idei și năzuințe.

O amintire deosebită mi-a lăsat orașul și concertul dat la Lvov. Am admirat piața din centrul orașului: patru bazine străjuite de statui ce înfățișează zei eleni, marchează cele patru colțuri; în mijloc, o clădire nouă, pe urmele vechii primării, are același rol de instituție publică. În jur, case vechi, de un frumos stil arhitectural, amestec de baroc și renaștere, avînd toate aceeași particularitate: trei ferestre. Ni s-a explicat că faptul acesta se datorește impozitului, care — pe vremuri — trebuia plătit pentru acceșul — fie chiar numai vizual — la piața în care se desfășurau tranzacțiile negustorești.

Ghidul care ne-a fost pus la dispoziție ne-a condus prin tot orașul, dîndu-ne explicațiile necesare. Am avut astfel prilejul să vedem o clădire în care a lo-

Kiev. Pod peste Nipru, într-o zi de odihnă.

cuit, o vreme, Petru cel Mare sau muzeul de istorie, ale cărui colecții de obiecte din cele mai vechi epoci ne-au incîntat. Am vizitat de asemenea vechiul cimetir unde se află mormîntul poetului polonez Adam Mickiewicz, precum și Cimitirul Eroilor, unde o superbă statuie — o femeie reprezentînd patria, care ține în brațe un soldat căzut — atrage privirile prin frumusețea ei.

Lvovul ne-a oferit și bucuria unui succes cu totul aparte. Compozitorii Meitus și Dankevici, împreună cu dirijorul Voșceag de la Opera din localitate, au venit pe scenă, felicitîndu-ne pentru succesul obținut. Dar ceea ce aș dori să subliniez mai cu seamă este atmosfera caldă care a domnit în tot timpul spectacolului. Publicul, alcătuit îndeosebi din oameni de artă, ne-a urmărit cu atenție, cu o fină înțelegere, cu totală apreciere. De pe scenă descifram în semiobscuritatea sălii surisurile spectatorilor și încercam o emoție cu totul deosebită: parcă am fi fost niște elevi în fața unor examinatori blinzi și buni, dornici să găsească în fiecare din noi înfrînșarea speranțelor lor artistice, bucușori să-și manifeste entuziasmul la sfîrșitul fiecărui număr din program.

Succesul artiștilor noștri a fost subliniat de faptul că radio Lvov le-a cerut să imprime repertoriul prezentat în concert, care a și fost programat în emisiunea radiofonică din ziua următoare, sub titlul „Concertul prieteniei”.

Pină la Cernăuți — ultima noastră etapă — am dat concerte în patru localități; Traskaveț, o stațiune balneară unde trăiește încă legenda că izvoarele de acolo au proprietatea miraculoasă de a face frumos pe cel ce se spală cu apa lor, Stanislav, unde am luat legătură cu Ansamblul artistic al huțurilor care se pregătește pentru un turneu în țara noastră: Colomiia, un orașel în care am avut un număr de 3.500-4.000 spectatori și Herța. Aici, publicul nostru a fost format și din colhoznici.

Nu pot încheia suita acestor impresii fără a scoate în relief grija, sollicitudinea și simpatia cu care am fost însoții peste tot de reprezentantul Ukr-konțertului, Iuri VI. Marcenko, și de traducătoarea Varvara K. Iașcenko. Atenți la cele mai mici dorințe ale noastre, uneori chiar anticipîndu-le, însufleșii de o căldură înțelegere, ei au fost pentru noi prieteni adevărați, călăuzindu-ne printr-o țară prietenă. Cu ajutorul lor, contactele întîmplătoare cu oamenii simpli sovietici s-au transformat în schimburi de idei și opinii apropiate, în momente de reală bucurie.

La Lvov, de pildă, un gruzin, auzind că sîntem artiști români s-a atașat imediat de grupul nostru începînd o discuție despre prietenie. Scund, brunet, plin de temperament, noul nostru prieten a ținut să ne danseze o „lezghincă”, dans popular gruzin, și astfel am fost uimită întîlnind o mare virtuozitate la un simplu amator de artă.

După concertul de la Lvov, două admiratoare, femei în vîrstă, cu părul aproape nins, ne-au însoțit, entuziasmata la Traskaveț și Stanislav, participînd alături de noi la emoțiile și succesele noastre.

La Cernăuți, o colhoznică ne-a întrebat:

— Cum e la voi; tot așa de frumos ca și la noi?

Apoi, a continuat, parcă vrînd să sublinieze pentru a nu știu cîta oară tradiționala ospitalitate a popoarelor sovietice:

— N-ați vrea să rămîneți aici?

N-am rămas, pentru că ne chemau aceleași lucruri adînci care pe ea o făceau să fie atît de mîndră de patria ei. Dar ne-am întors cu o amintire plăcută și durabilă despre peisajul și orașele Ucrainei, despre oamenii sovietici. N-a fost întîlnire la care să nu auzim, rostite din adîncul inimii, ca o supremă năzuință amenească, cuvintele prietenie și pace. Ceea ce dovedește că aceleași cuvinte, pe care reprezentanții Uniunii Sovietice le rostesc la tribuna O.N.U. ca o invitație — și ca singura soluție de viață — adresată tuturor popoarelor, reprezintă nu o simplă linie politică elaborată în cabinete ministeriale, ci însăși expresia aspirațiilor celor mai adînci ale oamenilor sovietici.

Se știe că la ultima sesiune, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a adoptat o hotărâre în legătură cu trecerea, în cursul anului 1960, a tuturor muncitorilor și funcționarilor la ziua de muncă de șapte și șase ore. Reducerea timpului de muncă este una din importantele măsuri luate de guvernul sovietic în vederea ridicării nivelului de trai al poporului și ea este aplicată fără ca salariile să scadă.

Hotărârea prevede ca, pînă la sfîrșitul anului 1962 să fie generalizată săptămîna de muncă de 40 de ore, iar începînd din 1964 să se treacă la ziua de muncă de șase și cinci ore. Va fi cea mai scurtă zi de muncă din lume, o remarcabilă cucerire socială a oamenilor muncii din U.R.S.S.

În cele ce urmează dorim să înfățișăm cum s-a produs trecerea la ziua de muncă redusă la combinatul metalurgic din Magnitogorsk, ce folosea a adus această măsură întreprinderii și muncitorilor, cum s-au îmbunătățit condițiile de muncă și ce perspective s-au deschis în fața metalurgiștilor.

La Magnitogorsk:

Spre cea mai scurtă zi de muncă din lume

Au trecut aproape doi ani de cînd combinatul de la Magnitogorsk a fost vizitat de o delegație de metalurgiști americani. Membrii delegației au rămas uimiți de amploarea producției, de înaltul nivel tehnic, de vastitatea lucrărilor de construcție și, îndeosebi de eficacitatea utilajului.

Dar, ceea ce i-a uimit pe americani atunci, în 1958, este astăzi o pagină din trecutul combinatului. În numai doi ani personalul acestei mari întreprinderi sovietice a făcut pași uriași înainte, trecînd la forme superioare de muncă. Astăzi, muncitorii de la furnalele înalte obțin o tonă de fontă la 0,595 m. c. de volum util al furnalului și nu la 0,614, ca în urmă cu doi ani. Muncitorii de la cuptoarele Martin au făcut să crească cu aproape o tonă producția de oțel la metrul pătrat de vatră. Productivitatea laminatoarelor a crescut și ea considerabil.

În incinta întreprinderii se ridică noi construcții: un laminor urias, unul din cele mai mari din Europa, o instalație de preparare a minereului, o baterie de cocs utilată după ultimele cerințe ale tehnicii.

Pe zi ce trece metalurgiștii de la Magnitogorsk beneficiază tot mai mult de avantajele automatizării, electronicii și telemecanicii care le ușurează munca, o face mai productivă.

Astăzi, combinatul își expediază produsele la peste 4500 de întreprinderi și șantiere ale septenului. Tractoare și batoze, automobile și vase maritime, escavatoare și locomotive electrice, tuburi pentru frigider și conducte de gaze, iată numai câteva din produsele pe care întreprinderile sovietice le fabrică cu metalul furnizat de acest combinat metalurgic.

Pregătirile

„Astă seară mergem la teatru, iar mâine, dis-de-dimineată, pornim cu schiurile...”

Astfel de planuri sînt făurite din ce în ce mai des în secțiile combinatului. Într-adevăr, metalurgiștii dispun de mai mult timp liber. De cînd au trecut la ziua de muncă redusă, la fiecare patru zile au cite două zile de odihnă.

În urmă cu trei ani, cînd au început pregătirile în vederea reducerii timpului de lucru și a stabilirii salariilor, direcția, comitetul de partid și sindicatul, șefii de secții și de brigăzi, ca și întreg personalul, s-au străduit să găsească cele mai bune căi pentru aplicarea măsurii. Calculele arătau că numai secțiile cu funcționare continuă — furnalele înalte, cuptoarele Martin, cocseria și laminarele cereau, într-un asemenea caz, un surplus de peste 2.500 de muncitori calificați, în timp ce combinatul nu era autorizat să folosească decît 960.

Așa că oamenii au început să-și frămînte mintea, să caute rezerve în toate sectoarele.

În mod obișnuit, cuptoarele Martin erau deservite de un topitor și trei sau patru ajutoare, în funcție de capacitatea unităților respective. Topitorii de la cuptorul nr. 1 și-au analizat însă cu atenție activitatea, felul în care și-au organizat munca și au declarat că ar putea să se mulțumească numai cu două ajutoare în loc de trei. Trebuie să arătăm că în perioada aceea fuseseră mecanizate o serie de operațiuni complicate, care înainte vreme erau executate manual. Ne referim îndeosebi la prepararea desoxidanților, la controlul regimului termic, la luarea probelor și măsurarea temperaturii metalului incandescent.

Din inițiativa cîtorva fruntași, în atelierele combinatului a fost inițiată o adevărată campanie pentru sporirea productivității muncii, lucru care dovedea că problema îi preocupa adînc pe muncitori. În cursul acestei campanii au fost colectate douăsprezece mii de propuneri.

De trei ani, metalurgiștii de la Magnitogorsk lucrează în fiecare zi cu o oră mai puțin și, totuși, atît productivitatea muncii cît și salariile muncitorilor au crescut considerabil. Să cităm cîteva cifre. În anul 1959, randamentul muncii depășise cu 15,6 la sută randamentul obținut înaintea reducerii zilei de lucru. Planul septenal prevede, după cum se știe, o creștere de 45—50 la sută a randamentului muncii în industrie. Metalurgiștii de la Magnitogorsk întes însă mai departe: ei vor să obțină o creștere de 60 la sută.

Perfecționarea continuă a tehnicii, tehnologiei și organizării producției, automatizarea și mecanizarea, avîntul întrecerii socialiste au îngăduit muncitorilor din Magnitogorsk să depășească încă de pe acum cu 50 la sută productivitatea muncii din întreprinderile metalurgice americane.

Un supliment la bugetul familial

Cînd în combinat se vorbește despre bunăstarea materială a muncitorilor, se amintesc de obicei cifrele din anul 1957, an în care s-a făcut trecerea la ziua de lucru de șapte ore.

Iată, de pildă, părerea muncitorului furnalist Dmitri Karpeta:

Mecanizatorul M. Ghibșvili

— Acum trei ani, noi, cei de la furnalele înalte, cîștigam între 2100 și 2200 ruble lunar. Acum salariul ne-a crescut la 2500, 2600 și chiar mai mult. Și, patru sute de ruble pe lună nu-s chiar de lepădat: sînt o creștere frumușică a bugetului familial. Griji Partidului Comunist noi, metalurgiștii, îi răspundem întîrînd și mai mult Patria. Numai furnalul nostru, de pildă, produce cu 100—150 tone de fontă zilnic mai mult ca în 1957.

Într-adevăr, salariile muncitorilor calificați au sporit considerabil. Topitorii cîștigă cu 300 de ruble mai mult pe lună, laminatorii șefi cu 340, iar restul muncitorilor în medie cu 105.

După lucru

Nicînd pînă acum n-au existat în combinat atîția oameni care să învețe, să urmeze cursuri medii și superioare, serale sau prin corespondență, care să frecventeze școli de calificare sau de specializare.

Mai înainte cei care studiau fără să iasă din producție se plîngeau totdeauna că n-au de ajuns timp. Trecerea la ziua redusă de lucru oferă, însă, mai mult timp și pentru studiu.

Vladimir Semionov, care urmează să absolve anul acesta cursurile serale și plănuește să se înscrie la un institut, este numai unul din cei 117 muncitori ai secției de profiluri care înbină cu succes munca cu învățătura.

Secția numără în total 244 de muncitori care studiază, fără să mai socotim pe cei care frecventează diferite cercuri, cursuri speciale și de specializare.

Dar setea de a cunoaște, de a învăța, merge crescînd. În comparație cu 1957, numărul inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor care își fac sau completează studiile fără să părăsească locul de muncă s-a dublat și a atins cifra de aproape 5000. Căci combinatul are nu numai un plan septenal de sporire a producției, de automatizare și mecanizare, ci și un plan de perfecționare tehnică a muncitorilor și funcționarilor. Astfel, în cursul septenului nivelul mediu al cunoștințelor generale va atinge nivelul clasei a 8-a a școlii medii; 2125 de muncitori și maiștri își vor fi terminat studiile în institute sau școli tehnice, aproape 3000 vor absolvi școli de maiștri, iar aproape 4000 școli serale.

Ziua de muncă redusă a permis metalurgiștilor să acorde mai mult timp și raționalizărilor. În primul an al septenului punerea în practică a propunerilor inovatorilor și inventatorilor a adus combinatului o economie de 33,5 milioane ruble.

Și, să nu uităm arta. Palatul de cultură al metalurgiștilor este astăzi mai mult, mai des vizitat. Oamenii își înnobilează sufletul, își îmbogățesc cunoștințele. Își petrec timpul liber asistînd la spectacole și concerte, reinviind tradițiile artei populare, făcînd lectură, turnînd filme... Da, filme! Căci cine-amatorii studiului „Magnitfilm” se ocupă de realizarea unui film despre viața și activitatea unei brigăzi de muncă comunistă.

„Secția sănătate”

Așa au botezat metalurgiștii stadionul, sălile și terenurile de sport, bazele de canotaj ale combinatului. Căci bazele sportive, al căror număr a sporit simțitor, contribuie la menținerea sănătății și la obținerea unor performanțe mult îmbunătățite față de trecut. Conducătorii mișcării sportive din uzină își mai amintesc, cum, în 1957, cele trei săli de sport erau deseori goale. Astăzi, însă, muncitorii uzinei dispun de unsprezece săli de antrenament, dintre care șapte au fost amenajate chiar pe teritoriul secțiilor.

Sportivii combinatului din Magnitogorsk au dobîndit multe victorii în campionatele R.S.F.S.R. și U.R.S.S. Îndeosebi s-au remarcat atleții. Anul trecut, echipa de halterofili formată din Abzer Karimov, Ivan Funtov, Alexandr Șarapov, Nikolai Nemov, Dmitri Suhov, Piotr Nișcev și Vasili Trubceaninov, s-a clasat pe locul întîi în Spartakiada popoarelor R.S.F.S.R. și a treia la Spartakiada U.R.S.S.

ELEMENTE NOI ÎN VIAȚA SATULUI SOVIETIC

În satele sovietice se desfășoară un amplu proces de creștere a nivelului de socializare a producției, care își găsește expresia în apariția unor trăsături noi în dezvoltarea colhozurilor, în apropierea continuă și în ștergerea treptată a hotarelor dintre cele două forme ale proprietății socialiste: proprietatea cooperatist-colhoznică și proprietatea întregului popor.

Producția colhoznică a atins un înalt nivel de concentrare. Ca urmare a acțiunii de comasare a colhozurilor, numărul acestora a scăzut de la 121.400 în 1950 la 55.400 în 1959. În același timp, crește tot mai mult ponderea gospodăriei obștești a colhozurilor.

În ultimii ani au apărut și au luat o mare dezvoltare noi tipuri de organizații economice la sate: puternice organizații intercolhoznice, în cadrul cărora mai multe colhozuri din același raion sau chiar din cîteva raioane se asociază pentru a construi și exploata în comun centrale electrice, fabrici de prelucrare a materialelor prime agricole, ferme pentru creșterea păsărilor sau pentru îngrășarea animalelor, baze de transporturi auto etc. În multe raioane au apărut mari ateliere intercolhoznice pentru repararea mașinilor și utilajului agricol. În Ucraina s-au creat fonduri intercolhoznice pentru asigurarea cu sămînță selecționată, nutreț și alimente. În numeroase regiuni ale Uniunii Sovietice s-au creat de asemenea organizații intercolhoznice pentru construirea și folosirea comună a unor obiective social-culturale: școli, spitale, sanatorii, case de odihnă, tabere de pionieri, centrale radiotelefonice, cluburi, teatre etc.

Foarte numeroase sînt organizațiile intercolhoznice de construcții. Numărul lor se ridică astăzi la aproape 15.000, grupînd peste 19.000 de colhozuri, adică aproximativ o treime din totalul colhozurilor. Pe baza organizațiilor de construcții intercolhoznice, în ținuturile Stavropol și Krasnodar, în regiunile Cernigov și Kiev, în R.S.S. Moldovenească etc. s-au constituit consilii intercolhoznice regionale și republicane.

Concentrarea producției colhoznice în întreprinderi gigantice și asocierea acestora în puternice organizații intercolhoznice reflectă dezvoltarea continuă a procesului de creștere a nivelului de socializare a producției. Fără a-și pierde forma sa veche, proprietatea colhoznică își lărgeste cadrul, apropiindu-se de proprietatea întregului popor.

Dar nu numai din acest punct de vedere, ci și din punctul de vedere al organizării muncii și al repartiției, colhozurile mari, bogate, se apropie mai mult de întreprinderile de stat proprietate a întregului popor, decît micile colhozuri din trecut. Mecanizarea complexă, electricarea producției, munca în brigadă micșorează deosebirile esențiale dintre organizarea muncii în colhozuri și în întreprinderile de stat. Legea repartiției după muncă acționează deopotrivă în întreprinderile de stat, ca și în colhozuri. Dacă în trecut, în colhozuri, plata în natură era preponderentă, astăzi aceasta este înlocuită tot mai mult cu plata în bani. În numeroase colhozuri se aplică sistemul plății garantate a muncii, ceea ce creează condiții pentru trecerea la retribuția pe bază de salarii, la fel ca la întreprinderile de stat.

Concomitent cu loc schimbări calitative în însăși forma de proprietate colhoznică, aceasta apropiindu-se tot mai mult de forma de proprietate a întregului popor. O deosebită însemnătate în legătură cu aceasta o are creșterea continuă a fondurilor indivizibile ale colhozurilor, paralel cu scăderea mijloacelor reprezentînd aportul colhoznicilor.

Fondurile indivizibile ale colhozurilor au crescut de la 69,8 miliarde ruble în 1953, la 185,7 miliarde ruble în 1959, adică de 2,6 ori. Părțile sociale, în schimb, au devenit neînsemnate. În 1958, părțile sociale reprezentau abia 1,6 la sută din fondurile indivizibile ale colhozurilor.

L. Șuster

(continuare în pag. 11-a)

K. I.

CUVÎNTUL S. FERICIR

Adresându-se unor tineri patrioți sovietici care plecau spre șantierele din Siberia, din nordul îndepărtat și din Extremul Orient, tovarășul Hrușciov le-a spus: „Pentru noi, lucrul cel mai de seamă este să nu fim simpli spectatori, să nu fim pur și simplu bine intenționați față de opera de construire a comunismului. Fericirea omului constă în a participa prin munca lui la această mare operă, de a face totul spre a grăbi făurirea societății comuniste”.

Acesta este răspunsul pe care omul sovietic îl dă la întrebarea: ce este fericirea?

Două fete, două zidărițe, care zimbesc vieții, pentru că și viața le suride...

Concert de prînz la „ciocanele grele”

La uzina de tractoare din Stalingrad, în secția inginerului Efremov, secția de ciocane grele care de obicei asurzesc pe orice vizitator, în pauza de prînz au loc concerte ale celor mai buni muzicieni ai orașului. Ciocanele grele tac, oamenii relaxați, dar cu chipuri dure, modelate de o muncă aspră — ascultă Beethoven, Mozart, Paganini. Nici o mișcare, aici printre „ciocănarii” aceștia atît de iuți, — doar vibrația luminii și a muzicii peste uneltele strălucitoare, noi și tăcute. Dar ca și lumina, imaginea neașteptată a concertului de prînz de la secția „ciocane grele” poate fi descompusă în culorile componente. Ca și lumina albă, Beethoven în secția inginerului Efremov e o rezultantă a mai multor „culori”, care merită o mică analiză.

Mai întii, Efremov, conducătorul secției, un cazac din Salsk, — om dintr-o bucată, care la 17 ani încă visînd să devină pilot, ca marele Cikalov, a lăsat școala și a plecat pe front, luînd în primire un cal într-o unitate de cavalerie și rămînînd pe pămînt... După Victorie, a reînceput să învețe, a absolvit Institutul de la Rostov pe Don, în prada noii sale pasiuni — supunerea metalului — care a rămas și pasiunea lui durabilă. Gloria uzinei de tractoare din Stalingrad, depășirea de 10 ori a visului lui Lenin — Rusia să aibă 100.000 de tractoare (a fost livrat tractorul 1.000.000) — nu l-a amețit; deși, atent, scriitorul Nikolai Vighileanski, urmărind cum discută inginerul cu tinerii noi sosiți în secție, a observat ce stăruință pune în asemenea întrebări:

— Știți la cîți kilometri a fost frontul de uzină? (La cîteva sute de metri, nici măcar un kilometru). Uzina a produs în condițiile acelea? (A produs). Dușmanul a pus vreo clipă piciorul în uzină? (Niciodată!) Cîți cosmoliști s-au calificat aici, în timpul construcției? (7.000). De Sitnikova de la „ciocane ușoare” ai auzit? (Erou al Muncii Socialiste, mamă a trei copii, muncitoare aici din timpul războiului).

Dar prezentul înseamnă pentru Efremov perfecționare, descoperirea insuficiențelor și înlăturarea lor grabnică; utilajul a fost rapid îmbunătățit, ochiul lui nu iartă nimic, Efremov e aliat după mișcare, transformare, progres. Prima întrebare pe care el, Efremov, i-a pus-o scriitorului venit să-l „intervieveze”, a fost deci:

— Ce transformări ai observat în secție?

— Lumina și oamenii — i-a răspuns, în esență, Vighileanski, sintetizînd impresia puternică produsă de frumusețile tehnicii noi.

— Increderea în om, creșterea demnității lui — a explicat, în felul său, muncitorul Zorin, aceeași idee.

O influență hotărîtoare a avut-o constituirea brigăzilor de muncă comunistă, forme extrem de eficiente pentru educarea

și autoeducarea muncitorului în spirit comunist. Acum sînt cinci asemenea brigăzi constituite și mai ales confirmate sat mase mari de oameni. La o simțirea titlului de brigadă de muncă comunistă nu numai muncitorii secției, ci și fii cunoscuții — care au luat cuvîntul, dezacordul, în lumina unor cerințe culturale a membrilor brigăzii, viața spirituală. Brigăzii lui Mihail Samuilov, brigada de muncă comunistă pentru In schimb, în brigada lui Brîzgunov, studiile de cultură generală terminale se pregătesc acum pentru examene. Rințele de ordin cultural exercită o climă spirituală: un bun meseriaș nu „cănarul” trebuie să devină cult, om multilateral, creator, sensibil. Cînd țarea unei biblioteci la ei, la „ciocanarii sceptici” toți, inginerul avea viații care-l caracterizează, el înțeleg să fie obligatorie în noua lor atitudine încercat. Și s-a ajuns pînă acolo ca mute „Bazele filozofiei marxiste”, „tice”, studii despre revizionismul comunist italian. Poate că Viktor e prea un alt ordin de probleme, și iată-l „tismul și inima”, „fenomene neobișnute citite de soția sa, căreia i-au lăsat să fie elucidate în familie...

Pe cîi firești pentru umanismul se vernează acest uriaș progres omenești armonioasă a „ciocănarilor” lui Efremov viața lor intimă. Nimeni nu mai plînge între familie și uzină.

— „Nu pot să admit că un bun „familist”, spune Efremov. Acela nu susține și ceilalți.

Firește, ceea ce se consolidează în se prelungeste acasă; nefirește devine ruptură dintre casă și muncă. Într-o turile, invidia (aici, în cazul invidiei o nouă fundamentare tehnică a muncii din muncitori, Cerkasov, stăruiește beția, indisciplina, atitudinea nedreptății secției — un colectiv care tinde de muncă comunistă — a intervenit iară a lui Cerkasov, aflat în prag, oamenii au ajuns să-i împace pe Cerkasov dovedit aparentă; atunci colectivul a fost dovedit astfel, eficace, cuvintele trebuiau însoțite materiale în familia Cerkasovilor. O nouă locuință, soției i s-a dat o muncă a fost trecut în schimbul doi penedimineața, de copiii lui. Intreaga-i

Ați auzit de Fedea Seleanin?

Un om care trăiește

Fedea Seleanin este un om cît se poate de obișnuit. Nici frumos, nici urît. Mai curînd scund decît înalt, cu un păr blond-albicios, aproape decolorat, cu ochii larg deschiși asupra lumii. Cam acesta ar fi portretul lui fizic.

Cel moral?

Nu, n-are rost să-l creionăm în cîteva cuvinte. Cititorii și-l va fixa singur din cele ce urmează.

Fedea Seleanin urcă treptele vieții în ritm de epopee. Nu s-a acoperit de glorie ca Ulysse, învingînd prin forță și viclenie sumedenie de piedici; nu s-a distins în război prin fapte de arme, nici nu se numără printre constructorii vreunui obiectiv important. Fedea Seleanin nu se socotește, și de fapt nici nu este un erou. Atunci? El s-a acoperit în schimb de gloria cea mai umană — aceea de a trăi răspunzînd pentru toate, de a-ți dăruia, firește și simplu, viața altora, de a te socoti răspunzător de bucuriile și durerile lor. Dacă Fedea s-ar hotărî să țină un jurnal, paginile acestuia ar fi pline de destine omenestii strîns legate de propria-i soartă. Dar tînărul nu socotește că ceea ce face el merită să fie consemnat. Dacă s-ar hotărî, însă, vreodată să scrie despre ce a fost și este, ce am citi în jurnalul lui Fedea Seleanin?

„Am terminat facultatea. Profesorii și colegii mă socotesc un „filozof”, un „cap de teoretician”. Da, mi-e tare dragă știința asta care pare unora atît de abstractă. Știu pe de rost pagini întregi din operele lui Marx și Engels. Am fost propus pentru aspiratură. Dar nu pot să primesc. Nu pot să fac teorie goală, n-am dreptul să scriu despre lucruri pe care nu le-am pipăit cu mîinile mele, pe care nu le cunosc din viață, ci din cărți. Așa că m-am hotărît să plec într-un orașel cît mai depărtat și mai mic și să mă angajez ca muncitor. Unii se miră de hotărîrea mea,

dar eu nu pot proceda altfel. Aspirantura o face-o și mai tirziu”.

„Nu m-am întors încă la munca științifică. Băieții m-au ales secretar al organizației de Comsomol a hidrocentralei rionale din Nijne-Turinsk, regiunea Sverdlovsk. Am pus în funcțiune turbinele, am avut mult de furcă. Zile și nopți la rînd băieții n-au știut ce-i somnul. Puteam pleca, în asemenea momente, chiar eu, secretarul? Apoi am fost ales secretar al comitetului orașene de Comsomol. Alte sarcini, alte griji. Curînd a început construcția combinatului de înobilare a metalelor, unul dintre cele mai mari din lume, și iar a trebuit să amîn aspirantura”.

A amînat aspirantura fiindcă a socotit că e mult mai util să folosească fiecare clipă liberă nu pentru redactarea dizertației, ci pentru însușirea a cît mai multor profesii muncitorești. Așa că în fiecare dimineață, de la ora 6 la 9 (cînd începe ziua lui de muncă) a lucrat cînd în brigada zidarilor, cînd în cea a electricienilor, cînd în cea a mecanicilor. Iar concediul și l-a petrecut lucrînd în brigada care luptă pentru titlul de brigadă de muncă comunistă. A procedat așa, convins că efortul acesta nu-i folosește numai lui, ci că, mai ales, îi va ajuta să se descurce mai bine cînd cineva va avea nevoie de ajutorul său.

Dar să mai rîsăcim o filă de jurnal. „Azi am văzut pe stradă un tînăr. Era cufundat în gînduri. Fetele și băieții care ieșiseră de la combinat treceau pe lîngă el și el îi urmărea pe toți cu o privire rea. M-am apropiat și l-am întrebat ce are. S-a rîstît la mine:

— Du-te la dracu! Ce te bagi? Mi-au dat drumul din închisoare, mă gîndeam să încep și eu o viață nouă. Și am început! Nu mă angajează! Ce să fac, să mă apuc iar de furat?

Am vorbit pentru el la comitetul de Comsomol al combinatului. M-am bucurat

O constătuire publică și un jurnal intim

Tineretul și septenarul. Asta a fost tema constăturii care a reunit recent, la Casa prieteniei tinerilor muncitori din Moscova, mulți studenți străini și moscoviți, turiști și membri ai unor delegații aflate în vizită în Uniunea Sovietică.

Între altele, cei de față au discutat și despre trăsăturile noi, proprii tineretului sovietic, care-l deosebesc de așa numiții „angrymen”, furioșii sau, dacă vreți, nemulțumii occidentului burghez.

Un jurnal obișnuit

În jurul unei mese rotunde, aflate pe podiumul încăperii unde s-a desfășurat constătuirea, au luat loc câteva persoane. În sală domnea tăcerea întreruptă, în răstimpuri, doar de explicațiile în șoaptă ale interpretelor care însoțeau oaspeții.

Și iată că i se dă cuvântul lui Vasili Kriucikov membru al unei brigăzi de muncă comunistă de la Uzina de rulmenți nr. 1.

— În patru luni, de când luptăm pentru titlul de brigadă de muncă comunistă — a început vorbitorul — brigada noastră și-a sporit productivitatea cu 13 la sută. Sintem șase muncitori, dintre care patru urmează cursuri serale, școala tehnică sau institutul, iar doi cursurile de perfecționare profesională. La finele septenarului, producția de rulmenți va fi automatizată în proporție de 80 la sută: tehnica nouă cere cunoștințe sporite, noi.

Ținând seama de calitatea ireproșabilă a produselor brigăzii noastre, conducerea atelierului a hotărât să ne aprobe cererea, și a suprimat controlul calitativ al rulmenților fabricați de noi. De atunci ne calculăm singuri, fără ajutorul maestrului, producția, cu alte cuvinte salariul. Și, să nu uit, nu s-a întâmplat nimic să se strecoare vreo greșală, sau altceva!

Vasili Kriucikov a expus în continuare și alte indicii ale apariției unor elemente noi în viața întreprinderilor sovietice, după care la microfon a trecut Evdokia Savciuk, maistrul uzina de becuri electrice din Moscova, conducătoarea unei brigăzi de tineret care deține și ea titlul de brigadă de muncă comunistă.

Evdokia e puțin emoționată, își găsește cu greu cuvintele, căci n-a mai vorbit până acum în fața unei adunări atât de mari. Și totuși asistența o ascultă cu atenție, în ochii oamenilor se citește interesul.

Așa dar, pentru a schița portretul tineretului sovietic din zilele noastre, trebuie să evocăm uriașă mișcare de masă pentru munca comunistă care, în ultimii doi ani, s-a răspândit ca iuțea fulgerului în întreaga țară, ciștigând tot mai mulți adepți.

Colective uriașe, însumând mii de muncitori, întreprinderi întregi au pornit lupta pentru făurirea unui om nou, cu atitudine comunistă nu numai față de muncă, dar și față de învățatură, și de propria viață. Uzina în care lucrează Evdokia este tocmai o astfel de întreprindere.

De obicei, însemnările unui jurnal reflectă gândurile, faptele autorului. Jurnalul echipei Evdokiei Savciuk este însă o relatare obiectivă a întimplărilor, faptelor și slăbămintelor a trei zeci de tinere muncitoare. Se înțelege, nu toate însemnările din acest jurnal prezintă interes, dar în el poți afla și multe lucruri deosebite, de pildă portretul moral al tineretului zilelor noastre.

Iată, de pildă, câteva extrase:

6 MAI. După lucru, șapte din muncitoarele echipei noastre s-au dus să ajute la construirea Palatului pionierilor de la Lujniki, patronată de organizația de Comsomol din Moscova. A trebuit să săpăm gropi și să plantăm arbori. S-au arătat mulțumiți de munca pe care am depus-o.

25 Iunie. Articolul apărut în „Komsomolskaia Pravda”, „Tinăra Gardă în luptă și în fața morții” aduce fapte noi despre eroii noștri preferați.

10 Iulie. În timpul pauzei de prinz, Katia Golubeva a făcut o expunere despre Manolis Glezos. Glasurile noastre s-au unit cu cele ale tuturor oamenilor sovietici, cerind eliberarea eroului național grec.

22 August. Seara i-am vizitat pe proaspeții noștri căsătoriți: Zina Jeltova și Vitea Arhipov. Cadouri, felicitări.

1 Septembrie. S-au deschis școlile. Zece dintre noi s-au înscris la cursuri.

22 OCTOMBRIE. Brigăzii noastre i-a fost decernată cea mai înaltă distincție. Sintem mândre și ne vom strădui să fim demne de încrederea acordată.

6 NOIEMBRIE. Niciind programul de lucru n-a fost așa de greu, de încărcat ca cel din octombrie. Cei de la montaj au trebuit să lucreze pe rupte. Au trecut de la montajul individual la cel în lanț. În urma propunerii noastre. Dar la un moment dat piesele n-au sosit la timp. Am dat alarma. Ciucikalova, Trusilkina, Marzlikina au lucrat bine. Planul lunar a fost depășit cu 2.500 de becuri.

17 DECEMBRIE. La cinema: „Noaptea Cărbierii”. Giulietta Masina e o actriță minunată. După părerea noastră, a meritat pe deplin premiul pentru interpretare decernat cu prilejul Festivalului filmului de la Moscova.

23 DECEMBRIE. Galeria Tretiakov: Zi de vizită pentru brigăzile de muncă comunistă. Am contemplat, cu aceeași emoție, tablourile marilor pictori ruși și sovietici.

19 IANUARIE. Brigada noastră și-a luat angajamente pentru 1960: să îndeplinească planul înainte de termen, la 5 decembrie, să sporească productivitatea muncii cu 10 la sută, să-și inițieze pe ucenici în montarea tuturor tipurilor de becuri, să organizeze două cursuri pentru însușirea experienței înaintate. Am hotărât, de asemenea, să urmărim cu toatele cursuri serale, școli tehnice, institute sau cursurile sportului de economie politică.

8 MARTIE. O zi deosebită de celelalte. Cind am sosit la lucru, fiecare dintre noi a găsit pe masa sa o felicitare. În pauza de prinz am asistat la o conferință despre a 50-a aniversare a Zilei internaționale a femeii. Seara: spectacol al echipei teatrale de amatori...

Cu tot laconismul lor, însemnările acestea arată totuși cum, zi de zi, munca șlefuieste caracterul membrilor luminoasei societăți comuniste.

Despre cei care n-au asistat la constătuire

Rostindu-și cuvântarea, Lev Karpinski, secretar al Comitetului Central al Comsomolului a citat câteva rânduri din revista elvețiană „Schweizer Rundschau”: „Epoca marilor acțiuni, a planurilor îndrăznețe în numele cărora tinerii erau gata la orice sacrificiu — scria revista — a apus. Doar cărțile de mai vorbesc despre ea, sau cei care-au apucat s-o trăiască”.

Revista îi califică drept „duși de nas” pe tinerii și tineretele sovietice care, vinșd să lanseze o rachetă cosmică, se fac totuși turnători, zidari, țesătoare, pe cei care, după absolvirea studiilor secundare, pleacă în taiga să construiască „orașele viitorului”.

Cuvinte de neînțeles pentru un om sovietic care pune mai presus de toate munca liber consimțită în folosul patriei sale, pentru cei care, mai mult sau mai puțin, sint la curent cu modul de viață sovietic. Oricare ar fi idealurile autorului sus citatului articol, el nu se va putea nicicind ridica la înălțimea morală și spirituală a celor care s-au născut și au crescut în țara socialismului...

Era vădit că întreaga asistență împărțea punctul de vedere al lui Karpinski, care exprima simțăminte ale milioane de comsomoliști, a întregului tineret sovietic.

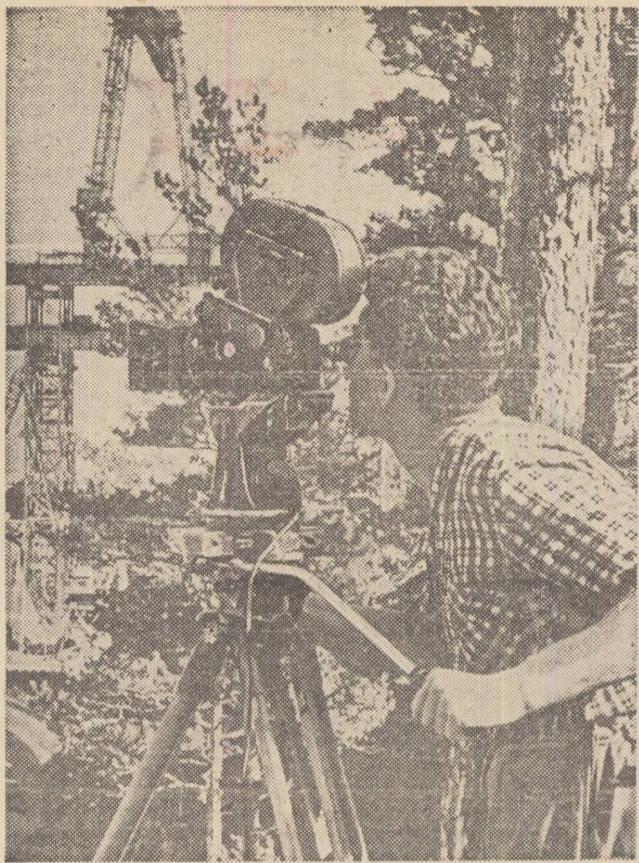
Comsomoliștii patronază astăzi mari șantiere în Siberia, în Nord și în alte regiuni ale țării, în care peste un milion de tineri patrioți au plecat să lucreze numai în ultimii trei ani.

Șantierele comsomoliste vor da în funcțiune mai bine de jumătate din unitățile prevăzute de planul septenar pentru producția de oțel, aproape trei sferturi din întreprinderile de laminat, de fabricare a cauciucului sintetic, a alcoolului, o treime din producția de cauciucuri de automobil. Din patru șantiere de construcție a noilor drumuri și căi ferate, trei sint patronate de Comsomol.

Întreprinderile acestea uriașe sint pentru tineret cea mai bună școală. Aici tinerii învață să administreze, să organizeze producția.

Comsomolul este prezent în sectoarele cele mai grele, se află în fruntea campaniilor pentru economii (câteva miliarde de ruble au și fost vărsate în „Pușculița Comsomolului”), pentru recuperarea materialelor vechi, e animatorul „Mișcării oamenilor sovietici pentru știință și cultură”. El înfruntă cu curaj greutățile, îndrăznește, gîndește, creează!

A. Margolin

Prin lentila aparatului se vede nu numai obiectivul apropiat, ci și viitorul, ziua de mâine.

și omul, un om închis în sinea lui, simțind schimbarea, a mărturisit lui Efremov, cu zgîrcenie și bucurie, că s-a schimbat „pentru că nu a vrut să înșele încrederea colectivului...”.

În sfîrșit, în acest climat nou — spiritual și tehnic — mai apare o nouă „componentă”: timpul. Timpul e de mult un aliat al societății socialiste. Expresia tipică pentru muncitorul orînduirii capitaliste e cum să-și „omorie timpul”, după muncă. La „ciocanele grele”, oamenii au trecut la ziua de muncă de 7 ore și au hotărît să lupte împotriva „omoririi timpului”. Din fiecare minut, după muncă, trebuie stoarsă — ca dintr-un bob de strugure — energia necesară pentru deplina armonie a omului liber, fericit. A apărut ideea „lecturii cu glas tare”, în pauza de la prînz. Dar au pornit cu cărți prea groase, prea grele — și ideea nu a avut prea mult succes. A apărut ideea unui lectorat muzical: în pauza de la prînz au venit la „ciocanele grele” violoniști de faimă ai orașului, au cîntat „ciocănarilor” — Beethoven, Mozart și muzica, încărcată de toate semnificațiile ei, ea însăși simbolică în aceste condiții, a pătruns în continua transformare spirituală a muncitorului sovietic spre comunism, — ca și lumina soarelui în transformările din bobul de strugure spre dulceața sa finală.

Radu Cosașu

te pentru ceilalți

d tinărul mi-a spus la ple-

, să nu crezi că-s un om amărit, nu știi încotro s-o umesc. Să știi că Nikolai e face de rușine”.

ricine își dă seama că pro- u intra în obligațiile secre- ului orășenesc. Dar Fedea ut trece nepăsător pe lin- durat din mijlocul străzii. ntrebat și a preluat drama mului de parcă ar fi fost

ă. Și s-a bucurat ca de un cind peste câteva zile Ni- i-a telefonat ca să-i spună: regulă, secretarule! Lucrez! să nu, am să vin neapărat. și spun: să știi că Nikolai face de rușine!

ușor să-ți alegi ca deviză i răspunzînd pentru toate”, deviza pe care și-a ales-o

lin Kustanai o scrisoare de i. „Ne descurcăm greu. Ce imi scriu ei. Mi-am luat dihnă și am plecat acolo. trimis. Trebuie să am grijă

ificat concediul Fedea Se- găsește niciodată timp să și s-a dus în Kustanai să elenirea pămînturilor, pen- spunde concret, eficient la să facem?”.

pastră de la club și-a făcut alagambist”. A dansat rock- elul de alte drăcovenii, iar supărat, ne-a înfipt pum- ne-a spus provocator:

să aibă de-a face cu un ria I?

încotro, a trebuit să am el! Grozav de bine mi-au

prins antrenamentele de box de la insti- tut!”

Evident, „filozoful” preferă să lupte cu ideile, dar la nevoie știe să folosească și pumnii, și încă atât de bine, încît, dezumflat, malagambistul boxer de categoria I, a recunoscut cu respect, la plecare:

— Așa secretar, zic și eu!

Între-o noapte Fedea a poposit la Vaganovka, o așezare depărtată din raionul Nijne-Turinsk, unde se construiește o uzină. În ziua aceea tocmai venise pe șantier un grup de muncitori tineri, începători. Erau osteniți, eopleșiți de impresiile de peste zi. În liniștea dormitorului se auzi deodată un glas vesel:

— Băieți, a venit, Fedea! Să-l chemăm să ne vorbească despre comunism.

— Ce, ai innebunit? — săriră „începătorii”. E ora unu noaptea și ție îți arde de conferințe!

— Fraților, păi e vorba de Fedea!

La ora trei noaptea și „începătorii” înfeleseră că Fedea e Fedea; Fiodor Seleanin, secretarul căruia toți — tineri și vîrstnici — îi spun prietenește, cu simpatie, Fedea; Fiodor Seleanin, filozoful-electrician, zidar, mecanic, agricultor; Fiodor Seleanin care demonstrează prin întreaga-i viață că a iubi oamenii înseamnă a avea datoria de a te angaja, de a interveni imediat în viața lor cînd au nevoie de ajutor.

Acesta este portretul lui Fedea Seleanin, portretul unui om simplu, obișnuit. Este el o excepție? Nicidecum! Fedea Seleanin, un tinăr ca atîția alții din patria lui, exprimă ceea ce înseamnă nivelul moral general, al poporului care se pregătește să intre în comunism.

Iulia Scutaru

CE S-AR ÎNTÂMPLA DACĂ...

Din păcate, lumea nu poate fi asemuită cu un arhitect perfect, care înalță construcții cu totul raționale, pentru că natura s-a dezvoltat, în procesul de evoluție al Pământului, independent de voința oamenilor. De abia acum se tinde, pe o scară mai largă, la lichidarea neajunsurilor în ceea ce privește repartizarea pe glob a umidității, căldurii etc. Pe zi ce trece se înmulțesc proiectele pentru schimbarea climei într-o regiune sau alta a globului. În legătură cu aceste proiecte a apărut o întrebare foarte serioasă: ce transformări va suferi natura de pildă, dacă în locul curenților maritimi reci, țărnușul continentului va fi ud de curenți calzi? Autorii unor asemenea proiecte răspund, de obicei, astfel: clima regiunilor de litoral ale continentului s-ar încălzi și s-ar crea posibilități noi pentru dezvoltarea agriculturii...

Asta să fie totul? Să ne aducem aminte... În anul 1925, din cauza schimbării regimului vinturilor, curenții reci care scăldau țărnușul pustiu al Oceanului Pacific în zona Americii de Sud au cedat locul unor curenți calzi. Această schimbare a avut ca rezultat micșorarea considerabilă a cantității de oxigen din apa oceanului. A urmat o reacție în lanț: planctonul a dispărut și odată cu el peștele, care nu mai avea cu ce să se hrănească. Stoluri de milioane de păsări, care la rândul lor se hrăneau cu pește, au părăsit de asemenea aceste locuri. Vântul aducător de ploaie a fertilizat regiuni altădată pustii. Albiile secete ale rîurilor s-au umplut cu apă, dar în același timp a apărut o întreagă armată de insecte. Casele de lut ale localnicilor s-au năruit, au dispărut drumurile, s-a defecat rețeaua de alimentare cu apă...

Toată această experiență naturală a durat mai puțin de o lună, dar și acest scurt răstimp a fost suficient pentru a demonstra că între toate elementele din natura înconjurătoare există o strînsă interdependență, și că modificarea unui singur proces natural poate avea efecte de-a dreptul catastrofale.

Ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea ghețurile Antarctidei? „Clima Terrei s-ar încălzi” — vor răspunde, grăbiți, unii. Dar lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Distrugerea calotei de gheață ar avea ca rezultat o creștere considerabilă a temperaturii în regiunea Polului Sud. Aceasta ar fi doar prima consecință. Nivelul oceanului ar crește, de asemenea, cu cîțiva zeci de metri și apele lui ar inunda imense suprafețe locuite. Pătrunderea golfurilor marine în adîncul uscatului ar avea ca urmare uniformizarea climei, care ar deveni mai caldă și mai umedă... În același timp, cursul tuturor fluviilor de pe glob s-ar domoli, în albia lor ar începe să se depoziteze o parte mai mare din nisipul care înainte era purtat spre ocean și în felul acesta nivelul general al apelor ar descrește.

În sfîrșit, eliberat de povara ghețurilor, continentul Antarctidei și-or mări, la rândul lui, volumul. Dar, din unele calcule reiese că dacă diametrul uscatului va crește cu circa 500—600 km, deasupra lui se va isca un anticiclone, iar temperatura medie anuală a Antarctidei va coborî, numai din această cauză, cu zece grade în comparație cu cea inițială: aceasta ar duce la nașterea altor ghețuri... Iată, deci, că o singură modificare în geografia globului poate avea nenumărate consecințe de o excepțională complexitate. Dacă astăzi ar sta în puterea omului să distrugă calota glaciară a Antarctidei, n-am fi în stare să avizăm, cu deplină competență, asupra oportunității sau inoportunității acestei măsuri.

Cu toate acestea, transformarea pe scară largă a naturii este o problemă reală a viitorului nu prea îndepărtat. Din păcate, cu cît ne apropiem mai mult de acest viitor cu atît apare mai limpede decalajul dintre posibilitățile tehnice de acțiune asupra naturii și cunoștințele noastre despre consecințele eventualelor transformări. Decalajul ar putea fi învins, dar pentru aceasta este necesar să întrezărim viitorul științelor naturii, să desprindem și să sprijinim acele discipline științifice care urmează să-și asume răspunderea pentru viitoarele transformări ale naturii.

În această ordine de idei se recunoaște rolul hotărîtor al fizicii nucleare, se scrie despre marea însemnătate a chimiei, despre apropiatul avînt al biologiei. Cu toate acestea, nici fizica, nici chimia, nici biologia nu pot răspunde la întrebarea: cum se va transforma natura globului pămîntesc dacă vor dispărea ghețurile Antarctidei? Răspunsul trebuie căutat într-altă parte, în alt domeniu al științei. Cu toate că despre acest domeniu se vorbește mai rar, avem convingerea că tocmai geografia fizică este chemată să ocupe primul loc în rezolvarea problemei amintite.

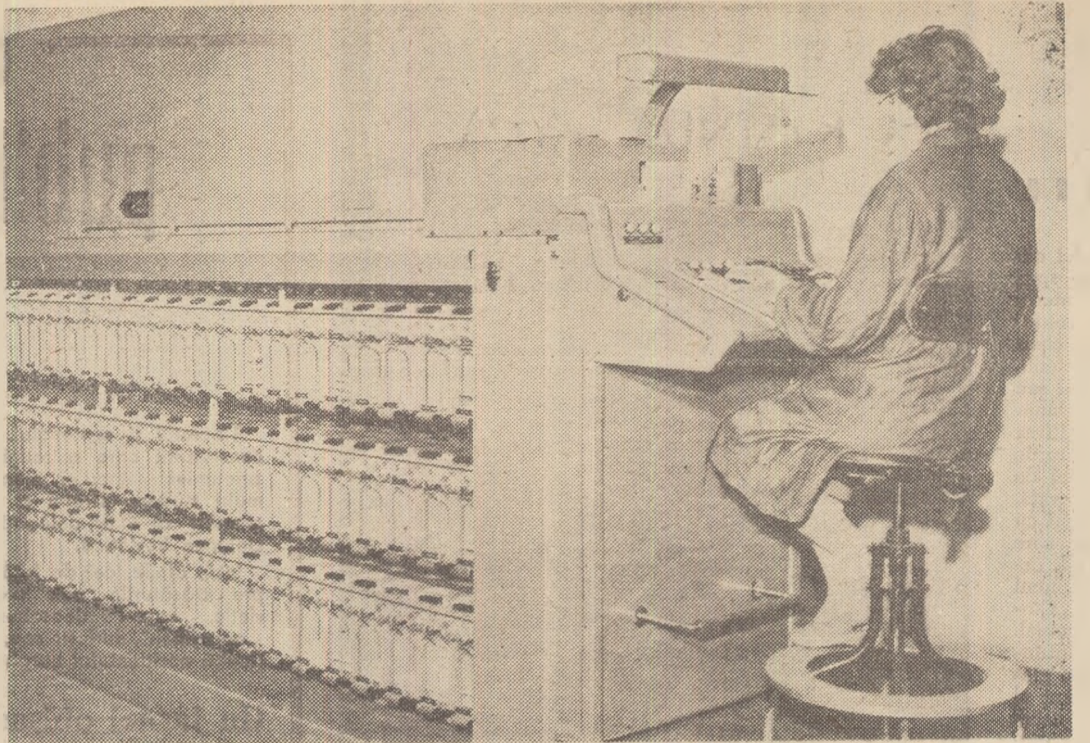
Nu există știință despre conținutul și sarcinile căreia să se fi format, în rîndul nespecialiștilor, o părere atît de greșită ca despre geografie. Prin geografie fizică se înțelege de obicei o sumă de cunoștințe, cam de felul următor: Volga se varsă în Marea Caspică; Everestul este punctul cel mai înalt de pe globul pămîntesc etc. Cîndva, geografii se ocupa, într-adevăr, cu „descrierea pămîntului”, dar e mult de cînd conținutul geografiei s-a schimbat radical. Geografia fizică modernă este știința care studiază legile formării și evoluției uriașului complex de fenomene ale naturii care au loc la suprafața globului pămîntesc. Acest complex se deosebește principal de zonele inferioare și superioare ale planetei, formează o sferă unitară și cuprinde întreaga suprafață a globului pămîntesc. El poartă denumirea de „înveliș geografic” sau „biogenosferă”. Principala trăsătură caracteristică a biogenosferei constă în aceea că ea se compune din patru sfere, care se interpenetrează și se condiționează reciproc. Acestea sînt: litosfera (materia solidă), atmosfera (materia gazoasă), hidrosfera (materia lichidă) și biosfera (viața). Toate transformările pe care le suferă condițiile naturale la suprafața globului pămîntesc își găsesc explicația în condiționarea și influențarea reciprocă a acestor sfere cu radiația solară venită din Cosmos. În cazul de față este foarte important să subliniem că, la fiecare schimbare, biogenosfera reacționează ca un tot unitar; abaterile de la regimul obișnuit înregistrate în una din cele 4 zone se transmit inevitabil asupra celorlalte.

Ideea transformării naturii în regiunile Arctice, a extinderii agriculturii către țărnușul marilor nordice nu este nouă. Pe insulele arctice creșteau, pînă relativ nu de mult, păduri de pomi cu frunza lată. Urmele acestora au fost găsite în anul 1868 și de atunci continuă discuțiile despre cauzele apariției pădurilor în zone atît de nordice... Omenirea nu va renunța la ideea de a transforma Arctica și nu este oare evident că pentru înfăptuirea ei este necesar să se știe care dintre legile evoluției biogenosferei au determinat cîndva încălzirea climei?

Și mai veche este ideea transformării pustiurilor în grădini înfloritoare... Cu cîteva milioane de ani în urmă, pe țărmurile Mării Aral, astăzi înconjurată de pustii, creșteau păduri de fag, stejar, carpen... A explica acest fapt doar prin aceea că în trecut clima era mult mai umedă încă nu înseamnă mare lucru. Importante sînt cauzele pentru care clima a fost atunci mai umedă decât astăzi.

Viitoarele acțiuni pentru transformarea mediului natural sînt de neînchipuit fără cunoașterea tot mai profundă, mai deplină a legăturilor reciproce dintre procesele care au loc astăzi în biogenosferă.

I. Zabelin

La Oficiul poștal din Moscova a fost instalată o mașină originală de sortat scrisori. Mașina este deservită de o singură funcționară și sortează scrisori pentru 72 de destinații diferite. În clișeu: noua mașină de sortat scrisori.

In 10 ani mai mult decît în 5.000

● Reumatismul, „inamicul public nr. 1” al inimii ● O boală cu zeci de „fețe” ● Descoperiri și „redescoperiri” în tratamentul bolii reumatismale.

Reumatismul este o boală care atinge mase mari de oameni, fiind cauza cea mai frecventă de imbolnăvire a inimii în copilărie. Statisticile din diverse țări au arătat că reumatismul este cauza bolilor de inimă la copii în proporție de 90 la sută și la adulți de 30—40 la sută. De aceea, reumatismul este considerat „inamicul public nr. 1” al inimii. La copii, singura formă de manifestare a reumatismului este leziunea cardiacă, spre deosebire de adulți, la care se înființesc mai ales leziunile articulare. Se verifică astfel un vechi aforism medical după care: „la copil, reumatismul lînge articulațiile și mușca inimii; la adult, lînge inima și mușca articulațiile”.

Cunoașterea manifestărilor cardiace în cadrul reumatismului este legată de numele marelui savant rus G. I. Sokolski, care a atras atenția, pentru prima oară, asupra pericolului pe care îl reprezintă reumatismul pentru inimă. În cartea sa, apărută în 1837, există un capitol special numit „Reumatismul cordului”. Medicul rus Bechterev l se doborîtoare descrierea unei boli destul de răspîndite: „spondilita anchilozantă”. Numeroși medici sovietici au adus contribuții importante la clarificarea mecanismului de imbolnăvire și a tratamentului reumatismului.

Reumatologii sovietici au merite deosebite în elucidarea factorilor care contribuie la declanșarea bolii. Astfel, A. P. Koncalovski a arătat că imbolnăvirea deplină de trei factori — cel trei „M”: microorganismul (agentul infecțios) macroorganismul (reactivitatea organismului uman) și mediul (factorii climatici, sociali, profesia etc.).

„BAROMETRELE VII” ALE BOLNAVILOR

După cum am spus, reumatismul îmbracă multe forme. Savantul B. P. Kușelevski deosebește astfel mai multe grupe de reumatism, după microbul respectiv (streptococ, dizenteric etc.), după localizare (la diferite articulații), după evoluție (acut sau cronic), după mecanismul de producere etc. Diferitele afecțiuni reumatismale, deși produse de cauze variate, prezintă o seamă de caractere comune. Ele sînt influențate de schimbări brusce de tempera-

Articol publicat la cererea tov. Caleu Vasile, directorul Căminului cultural din Lunca Frumoasă, raionul Cislău, regiunea Ploestii.

tură, umezeală și mai ales de frigul umed, localizîndu-se în special la articulații sau la inimă etc.

Este interesant de amintit un fapt observat de mult timp: încheieturile bolnavilor reumatice sînt adevărate „barometre vii”. Care este cauza? Cînd vremea este în curs de schimbare se produce de fapt o „schimbare de masă de aer”. Buletinele meteorologice anunță, de pildă, că deasupra țării noastre, „o masă de aer polar înlocuiește o masă de aer tropical”. Fiecare masă de aer are anumite caractere fizice: temperatură, umiditate, încălzire electrică etc. Reumaticii resimt schimbarea timpului prin dureri mari la nivelul articulațiilor. Cauza acestei reacții „meteorologice” este fie micșorarea rezistenței organismului, fie sporirea virulenței microbilor. De aceea biometeorologia, noua știință care se dezvoltă cu pași repezi în Uniunea Sovietică, afirmă, că, în curînd, buletinele meteorologice vor fi și preșoase... „buletine de sănătate” pentru populație. Cercetarea influenței climei și a factorilor meteorologici, va contribui la rezolvarea multor probleme spinoase ale reumatismului.

ASPIRINA ȘI HORMONII ANTIREUMATICI

De pe acum, însă, reumatismul este considerat de savanții sovietici ca o „boală cărăla și-a răpit vîltorul”. Nu ar fi prea îndrăzneț să se afirme că în reumatism s-au făcut în ultimii 10 ani progrese mai mari decît în cei 5.000 de ani de cînd e cunoscută boala.

Este greu să enumerăm toate descoperirile recente din domeniul reumatologiei. Din punct de vedere practic o mare importanță au noile metode de diagnostic (determinarea „fibrinogenului plasmatic”, „electroforeza pe hîrtie”, testul „totulul sau al inimii” etc.) și mai ales căile noi de tratament.

O mare descoperire a constituit-o, în acest sens, cortizonul, un hormon care se găsește în mod normal în organism

și care a fost preparat și pe cale artificială. Odată cu cortizonul a fost „redescoperit” și un medicament foarte vechi, cu proprietăți excepționale. Este vorba de aspirina care, după cum au arătat cercetările, declanșează în organism descărcarea cortizonului din glandele suprarenale. Descendenții noi ai cortizonului: hidrocortizonul, fluorohidrocortizonul, delta-cortizonul și multe altele au micșorat considerabil complicațiile reumatismului și au vindecat multe forme ale maladii.

În alte boli reumatismale, cum este de pildă Poliartrita cronică evolutivă (P.C.E.) se folosesc cu mult succes sărurile de aur. Tratamentul cu aur, cunoscut de multă vreme, a fost reintrodus. În anii din urmă au fost introduse în tratamentul P.C.E. substanțe folosite altădată contra... malariei. Antimalaricele folosite la început de către cercetătorii sovietici s-au răspîndit treptat, fiind recomandate în prezent de numeroși alți cercetători.

Medicamente noi, produși chimici de sinteză, s-au adăugat în ultimul timp bogatul arsenal antireumatismal. Dintre acestea cităm fenibutazona (butazolidina) și irgipirina.

RADIOACTIVITATEA, ULTRASUNETELE ȘI REUMATISMUL

În sfîrșit, să amintim și de cîteva metode fizice folosite recent cu succes în tratamentul reumatismului. Dintre corpii radioactivi se utilizează la tratarea reumatismului sărurile de radium: clorura și bromura sau sulfatul. Efectele biologice ale emanațiilor de radium sînt dintre cele mai bune. O mare experiență în acest domeniu a fost acumulată în Uniunea Sovietică și în Republica Socialistă Cehoslovacă.

Ultrasunetele — sunete cu o frecvență de peste 20.000 de vibrații pe secundă (care nu se aud) — și-au găsit o primă aplicare, pe scară largă, în bolile reumatismale. Rezultate spectaculoase s-au obținut cu ajutorul undelor ultrasonore în durerile reumatismale, spondilite, spondiloze, sciatică, mialgii, nevralgii vechi, artrite deformante.

După părerea prof. M. G. Ananiev din Moscova, ultrasunetele vor constitui o importantă armă a medicinei viitoare, deci și a reumatologiei.

Dr. R. Irimescu

HEIFIȚ: „Doamna cu cățelul”

ECRANIZAREA, ACT DE CREAȚIE

Dacă teoretic se susținea cu fervoare dreptul la creația originală a proce-sului dificil numit „ecranizare”, practi-ca infirma de cele mai multe ori a-ceastă pretenție, demonstrând caracte-rul limitat, circumscris operei literare al transpunerii cinematografice. Dar limita se ascundea nu în gen ci în greșita lui interpretare concretă. Ne-au demonstrat-o, în ultimii ani, filmele so-vietice realizate după surse cunoscute, filme care au preluat ofensiva în bă-tălia pentru afirmarea viabilității, in-dependenței genului.

Din „ecranizări creatoare” adaptă-riile au devenit treptat creații de sine stătătoare, modele de inspirație, de contribuție efectivă, originală.

Reținem doar două din aceste mo-mente, pe care istoria cinematogra-fiei le va consemna de bună seamă: „Soarta unui om” în regia lui Bon-darciuk și „Mantaua” — versiunea lui Batalov. Ambele s-au datorat unor mari actori deveniți — pentru acest caz — desăvârșiți regizori. Și aceasta pen-tru că amândoi au privit opera litera-ră dinăuntrul ei, ca interpreți ai spec-tacolului cinematografic, realizând deci tălmăcirea plastică, dinamică a cărții.

Și iată că drumul deschis de acești gânditori cinematografici a fost urmat de reputatul regizor Heifiț. El nu mai adaptează pur și simplu mica nuvelă a lui Cehov intitulată „Doamna cu că-țelul”, ci își afirmă pe peliculă părerea despre ceea ce se cheamă fenomenul Cehov din toate punctele de vedere: filozofic, etic, social, artistic. În finalul suspendat pe întrebarea-afirmație chi-nuitoare: „Se va întâmpla oare ceva? va trebui să se întâmple ceva!” descif-răm nu numai fraza concretă cu care se încheie această povestire, ci fră-mintarea intimă a tuturor eroilor ceho-vieni, a Anei din „Livada cu vișni”, a „Surorilor”, a Soniei și a unchiului Va-nia care presimt, care trăiesc cu visul eliberării lor de lumea meschină ce-i sufocă, îi mortifică sufletește.

În aceasta mi se pare grandioasă ecranizarea lui Heifiț: în forța ei de generalizare, de sugerare a unui întreg univers de probleme, aspirații, răspunsuri ori întrebări rămase atunci fără răspuns, și atât de caracteristice pentru ansamblul operei cehoviene.

Simpliții totale, aproape inexisten-ței fabulației (la laltă, un funcționar moscovit care se plietisește are o a-ventură pasageră cu o doamnă pe care însă — contrar obiceiului său n-o poate uita la sfârșitul vacanței și începe s-o iubească disperat) nu i s-au adăugat — pentru spectaculozitate — noi amănunte epice. În film nu se mai întâmplă nimic în afară de carte, dar totul e atât de interiorizat — resorturile intime ale aparent banalei povestiri

sint atât de evidențiate — încât specta-torul e răscolită adinc de această tul-burătoare confesiune cinematografică. Ca „tensiune” obișnuită, nimic din ceea ce se întâmplă în filmele ieftine de acest gen: soțul eroinei nu o sur-prinde în flagrant delict la una din în-tîlnirile ei extra-conjugale, oficiala doamnă Gurov nu bănuie cauza înstră-inării tatălui copiilor ei și totuși... tre-murăm pentru soarta celor doi îndră-gostiți, pentru că nu atât viața lor, cât viața sentimentului lor profund și tra-gic am îndrăgit-o.

Prin clarificarea sensurilor psihologi-ce apar pregnante și semnificațiile so-ciale ale acestui „adulter” pe care ci-nematografia decadentă l-ar fi tratat trivial, ca pe orice triunghi „la modă”.

În versiunea lui Heifiț, însă apare limpede protestul viu al creatorilor față de mediul înăbușitor care e gata să stingă (și iată că n-o poate face, totuși) această pîlpire de viață născu-tă într-un imperiu al morții, al pustiu-lui sufletec care era Rusia veacului trecut.

Alice Mănoiu

Actrița L. Șpara interpreta principală din filmul pentru tineret „Marea mă cheamă”

FILMUL

EVE KIVI ● FAINA RANEVSKAIA ● ALEXANDR ȘVORIN

In ce roluri îi vom revedea

Actrița estoniană Eve Kivi, pe care spectatorii români au văzut-o nu de mult în „Ultimul viraj” tur-nează acum concomitent în... trei filme. În „Cercul Balticii” (seria II-a) Eve este o fată estoniană care trăiește în Leningradul a-sediat de fasciști. A doua ei eroină e o vestită cam-pioană de curse motoci-cliste (sportul cel mai popular în Estonia) în primul film artistic pentru cinerama, care preia mo-tivele „Ultimului viraj”. Se spune că pentru acest rol Eve a depus mari eforturi

și astăzi se poate întreci cu orice motociclist încercat. În al treilea film, inti-

tulat „Cintec”, Eve Kivi este studentă și se numește Aime. Incredută și inconsecventă, Aime se plimbă de la un institut la altul fără a se simți atra-să de nimic, apoi se apu-că de gazetărie. Pe Eve o pasionează acest rol pen-tru că îi oferă posibilita-tea să redea formarea ca-racterului acestei fete a-parent ușurate, pe care cei din jur o ajută să de-vină un om util societății.

Comediile au constituit dintotdeauna genul cel mai adecvat pentru talen-tul mării actrițe Faina Ra-nevskaia. Să ne amintim de creațiile ei neuitate din filmele „O zi de odihnă” și „Fata cu chitara”. Dra-maturgul K. Isaev a scris recent pentru ea rolul personajului principal al sce-nariului „Atenție, bătrini-co!” Filmul e realizat în studiourile leningradene și descrie entuziasmul tîne-resc cu care un grup de pensionari iau parte la munca voluntară pentru construirea unei case de cultură. Într-un interviu acordat unui ziarist so-vietic, F. Ranevskaia își exprima satisfacția față de noul ei personaj: „De mult doream să întruchipez o asemenea bătrinică — a declarat actrița. E drept, firea eroinei nu e dintr-

cele mai fericite. Îi place să știe tot, se amestecă în toate treburile. Nu degeaba pe șantier toată lumea o întâmpină cu „la seama, bătrinică!”. Dar bătrinică mea are un caracter inter-resant, e vie, neobosită, într-un cuvânt, sint foarte mulțumită de noul rol”.

Pe Alexandr Șvorin pu-blicul nostru l-a întâlnit pentru întâia oară în „Zboară cocorii”, unde l-a in-terpretat pe Mark, apoi în filmul „Furtună în munți”. Acum Șvorin se află la „Mosfilm”, unde i s-au în-credințat două interesante

roluri: Volodea, tânărul in-giner delicat și timid, care-și iubește cu pasiune munca din filmul „Bătălie în marș” și jocheul Vaska Sinișin, din „Liubușka”. În cel de-al doilea film Ale-xandr Șvorin deține rolul principal. Pentru jocheul Vaska Sinișin lumea se li-mitează la hipodromul un-de-și petrece cea mai mare parte a timpului. Nu-l interesează nimic în afară de pariurile și altor jocuri de curse, ca și a unor combinații nu întot-deauna cinstite, care-i aduc câștiguri mari. Anii trec, însă, repede și Vas-ka se trezește deodată bă-trin. Și abia atunci cînd începe să privească cu a-tenție oamenii, natura, în-țelege că viața a trecut pe lângă el și n-a știut s-o prețuiască.

Reflector

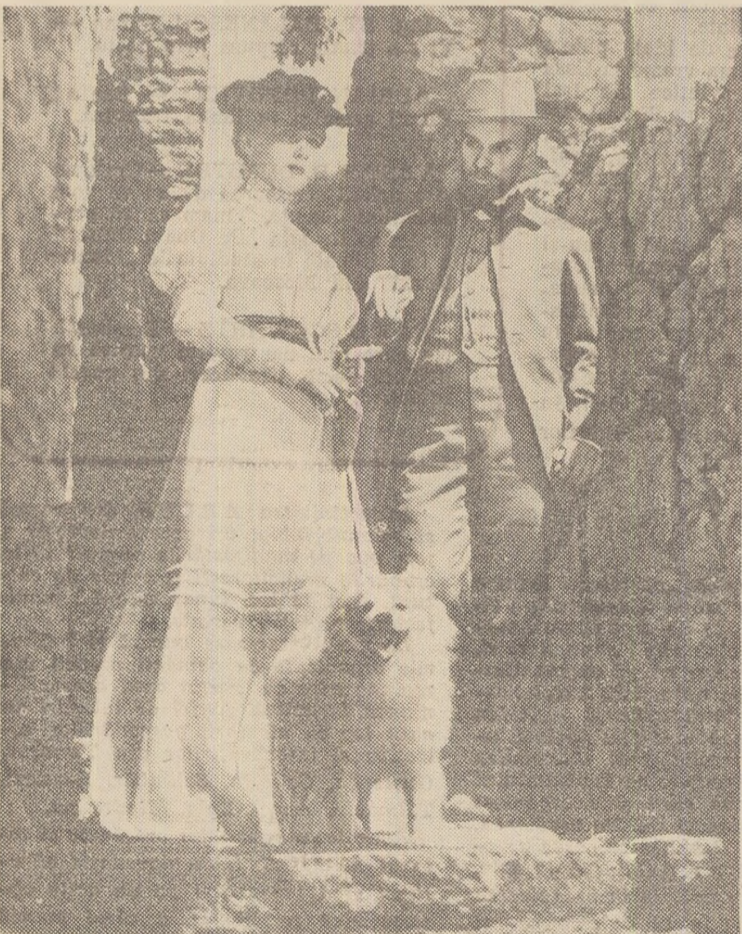
Congresul internațional de arhitectură ținut anul trecut în marea sală de festivități a Universității „Lomonosov” din Moscova a fost baza de plecare a unui interesant documentar despre orașele lumii, reali-zat de tânărul regizor Leo-nid Mahnaci. Filmul prezintă New Yorkul, Praga, Leningradul, Kievlul, Co-ventry, Varșovia și multe alte orașe cu istoria, tradi-țiile, monumentele lor ar-hitectonice și perspecti-vele dezvoltării lor vi-toare.

Comentariul include o seamă de interviuri cu ar-hitecții șefi ai diferitelor orașe prezenți la Congre-sul de la Moscova.

La Copenhaga a avut loc zilele acestea premiera fil-mului „Balada soldatului”. Ziarele daneze prețuiesc mult arta regizorală a lui Grigori Ciuhrui. Ziarul „Politiken” caracterizează filmul drept o „noblă și grandioasă creație”, iar „Lang og Folk” scrie că „Balada soldatului” este un mare triumf al regizorului, operatorului și actorilor”.

Filmul „Incredere”, în curs de turnare la „Len-film”, va cuprinde întîm-plări din viața muncitori-lor unei fabrici de bom-boane. Personajul prin-cipal este un tânăr inginer, Timofei Korneev. Filmul pledează pentru prietenie, pentru într-ajutorare tovă-rășească. Regizorul filmu-lui este M. Eršov. Inter-preții principali sînt G. Vernov și Ariadna Șenghe-lala.

Un nou film-feerie e în curs de realizare la studio-urile „Maxim Gorki” din Moscova. Este vorba des-pre ecranizarea baletului „Cenușăreasa” de Proko-fiev în interpretarea dan-satorilor Teatrului Bolșoi. În rolurile principale: Rai-sa Strucikova (Cenușărea-sa), G. Lediah (Prințul), E-lena Riabinkina (Zîna), E-katerina Maksimova ș. a. Filmul se va numi „Pan-tofiorul de cristal”.

Moment din filmul „Doamna cu cățelul”

La Casa prieteniei din București...

În ultimele luni, la Casa prieteniei romîno-sovietice din București, au fost organizate peste 100 de simpozioane, conferințe, jurnale de actualități, seri literare și muzicale, seri de teatru, de operă și operetă, serbări ale prieteniei romîno-sovietice, montaje cinematografice ș.a. Aceste manifestări au avut ca obiect popularizarea politicii consecvente de pace a U.R.S.S., a epocalelor cueri ale științei și tehnicii sovietice, succesorilor dobîndite de popoarele Uniunii Sovietice în îndeplinirea sarcinilor septenaliului.

Ciclurile de conferințe intitulată „Tehnică nouă în slujba construirii comunismului”, „Geografia U.R.S.S.”, „Actualitatea medicală sovietică” ș.a. s-au bucurat de un adevărat succes, întrunind un public numeros și variat.

Actualitatea literară și artistică sovietică s-a aflat și ea în centrul atenției noastre. Serile literare „A. Tvardovski”, „Vera Inber”, „Galina Nikolaeva”, „Leonid Leonov”, ca și serile de teatru, programele artistice, concertele de muzică ușoară romînească și sovietică și recitalurile de operă și operetă au contribuit la o mai bună cunoaștere din partea publicului bucureștean a bogatelor

vieți literar-artistice ce pulsează în Uniunea Sovietică.

O rodnică activitate în acest răstimp au desfășurat și Discoteca, Clubul celor ce învață limba rusă și Centrul de lectură a presei sovietice ce funcționează pe lângă Casa prieteniei.

Discoteca A.R.L.U.S. a organizat audiții muzicale în stațiunile balneoclimaterice Govora, Căciulata, Olănești, Călimănești, Eforie, Vasile Roaită și Techirghiol, iar la Clubul celor ce învață limba rusă au avut loc diverse manifestări ca lecturi în colectiv a ziarelor „Pravda”, „Komsomolskaia Pravda”, „Literaturnaja gazeta”, seri literare, plimbări pe harta U.R.S.S. ș.a.

La reușita acțiunilor noastre au adus o prețioasă contribuție numeroși oameni de știință și cultură, cunoscuți militanți pe tărîm obștesc din Capitala patriei noastre, cum sînt academicienii Petre Constantinescu-Iași, Grigore Moisil, Victor Eftimiu, Anton Constantinescu, adjunct al ministrului Petrolului și Chimiei, I. C. Paraschivescu-Bălăceanu, Octav Livezeanu, vicepreședinte al I.R.C.S., Marin Florea Ionescu, vicepreședinte al C.G. A.R.L.U.S., profesorii universitari Călin Popovici, Tudor Tănăsescu, Aurel Pirvu, I. Rachmuth, scriitorii Marcel Breșlașu, Demostene Botez, Maria Banuș, Cicerone Theodorescu și alții, care au luat cuvîntul de la tribuna Casei prieteniei, vorbind oamenilor muncii despre Uniunea Sovietică și mărețele ei realizări pe tărîmuri economice, științifice și culturale.

Un prețios ajutor în activitatea noastră l-am primit, de asemenea, din partea oaspeților sovietici care ne-au vizitat țara. Manifestările la care au participat N. I. Butova, candidat în științe economice, prof. univ. D. I. Martînov, directorul Institutului astronomic „Sternberg” din Moscova, iar acum în urmă membrul delegației sovietice care ne-au vizitat țara cu ocazia Lunii prieteniei, au fost primite cu mult interes, transformîndu-se în calde manifestări de prietenie pentru poporul sovietic și reprezentanții lui.

ANASTASIE PIRVU
directorul Casei prieteniei
romîno-sovietice din București

Noi Case ale prieteniei

CLUJ

În ziua de 18 octombrie a avut loc la Cluj inaugurarea Casei prieteniei romîno-sovietice. Festivitatea a fost deschisă de prof. univ. Alex. Roșca, prorector al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj și vicepreședinte al Consiliului regional A.R.L.U.S., după care tovarășul Marin Florea Ionescu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., a rostit cuvîntul inaugural.

Primul secretar al ambasadei Uniunii Sovietice la București D. K. Zvonkov, care se afla de față, a transmis un fierbinte salut.

Apoi, cu concursul artiștilor celor două opere de stat și al orchestrelor de muzică populară de pe lângă filarmonica de stat din Cluj, a fost prezentat un frumos program artistic.

TG. MUREȘ

În orașul nostru a fost inaugurată, recent, într-o nouă clădire, Casa prieteniei romîno-sovietice.

La festivitatea inaugurală au luat parte personalități ale vieții culturale și obștești din oraș, printre care acad. prof. dr. Miskolczi Desideriu, dr. Csörgő Lajos, profesor universitar, președintele Consiliului regional A.R.L.U.S., Parajdi György, secretar al Comitetului orașenesc P.M.R., Romeo Pojan, redactor șef adjunct al studioului-radio din Tg. Mureș, Olah Tiberiu, critic literar, Veres Károly, directorul fabricii „Bernáth Andrei” ș.a.

După cuvîntările rostite, în care a fost subliniată însemnătatea legăturilor prietenești dintre țara noastră și Uniunea Sovietică, rolul Caselor prieteniei în adîncirea acestor legături, a avut loc un reușit program artistic prezentat de artiști ai Ansamblului secuciesc de cîntece și jocuri și de studenții Institutului de artă dramatică „Szentgyörgyi István”.

NURIDSANY TIBERIU

IASI

În cadrul manifestărilor prilejuate de Luna prieteniei, Consiliul regional A.R.L.U.S.-Iași a organizat, cu sprijinul direcției Arhivei or statului și al Bibliotecii centrale „Miha'il Eminescu” o expoziție documentară care oglindește legăturile de prietenie ce unesc de veacuri popoarele marii

Dimitrie Cantemir și Petru I cu prilejul vizitei făcute de țara la Iași. (Litografie editată de Gh. Asachi).

poporul nostru de popoarele marii Uniunii Sovietice.

În organizarea manifestărilor care au loc la Casa prieteniei, Consiliul

regional A.R.L.U.S.-Iași a ținut mult seama, în ultimul timp, de specificul nubiului cărui ea se adresează. Un accent puternic a fost de asemenea pus pe dezvoltarea activității culturale-politice în rîndurile intelectualilor — activitate ce s-a vădit bogată în rezultate.

În această ordine de idei putem menționa că în ultima vreme la Casa prieteniei romîno-sovietice din Iași au conferențiat prof. ing. Em. Adăscăliței, prof. univ. N. Calinicenco, conf. univ. dr. N. Văcăreanu, prof. Victor Nadolski, directorul Observatorului astronomic din Iași.

Ar fi de asemenea util ca în activitatea ei Casa prieteniei să nu-și limiteze acțiunile la perimetrul orașului. Sub îndrumarea Casei prieteniei ar putea fi organizate manifestări și în centrele de raioane și în comune. După cum ar trebui organizat mai temeinic colectivul de difuzori voluntari în întreprinderi, în vederea popularizării manifestărilor de la Casa prieteniei.

SIBIU

Datorită antrenării în muncă a unui larg activ obștesc, activitatea A.R.L.U.S. din orașul și raionul Sibiu, cunoaște o tot mai largă desfășurare. Membrii consiliului orașenesc și raional A.R.L.U.S. au reușit să atragă la această activitate oameni competenți, să le atribuie sarcini concrete, potrivite cu capacitatea și aptitudinile lor. Astfel, tovarășului E. Ignat, care răspunde de agitația vizuală în oraș, i s-a încredințat sarcina de a organiza un număr de expoziții de stradă. Această sarcină a fost îndeplinită cu succes, avînd și contribuția tov. Nicolae Roată care răspunde în cadrul biroului de confecționarea materialului de agitație vizuală.

Cu hărnicie muncesc și alți mem-

bri ai activului obștesc. Printre ei se numără tov. Constantin Velcan, care răspunde de organizarea manifestărilor în cluburile muncitorești, Elzna Lovin, care se ocupă cu manifestările de la Casa ofițerilor, Aurel Postocă de la Palatul cultural „Ștefan Gheorghiu”, Elisabeta Sirbu de la Clubul industriei textile prof. Alexandru Văjăilă care răspunde de învățămîntul popular de limba rusă și a organizat în oraș 40 de cursuri ș.a. De asemenea, tov. Constantin Dumitrescu, care se ocupă cu activitatea A.R.L.U.S. la sate, a obținut bune rezultate în organizarea unor manifestări în 64 de comune și sate, în 50 de cămine culturale și în 11 case de citit.

POȘTA REDACȚIEI

MONICA POPESCU-Sibiu — Ca să vă puteți împlini visul, trebuie să terminați mai înții școala și să dați apoi examen de admitere la Institutul de teatru. Pînă atunci, vă sfătuim să vă înscrieți într-o echipă teatrală de amatori. Aceasta vă va ajuta să vă dezvoltați posibilitățile. Vă dorim succes!

ION POPESCU-Galați — La universitatea „Prietenii popoarelor care și-a deschis recent cursurile la Moscova învață tinerii din țările Asiei, Africii și Americii Latine.

CORNELIA CONSTANTINESCU, Toplița — În rolul lui Aram din filmul „Despre prietenul meu” a jucat actorul Iuli Panici. A mai jucat în filmele „Prea tîrziu”, „Poemul pedagogic”, „Pentru puterea sovietelor”. Scrieți-i la studioul „Lenfilm”, (Kinostudia „Lenfilm” Leningrad).

ILIE ȘANDRU-Or. Stalin — Adresa cerută este: Uzina de automobile din Zaporojie, R.S.S. Ucraineană. Pentru informații, vă puteți adresa întreprinderii „Tehnoimport”, București, str. Doamnei nr. 5, raionul Tudor Vladimirescu.

LUCIA VOICHESCU-București ? Ne-au bucurat aprecierile dv. Vom căuta să publicăm articole și rapoarte pe teme care vă interesează.

EUGENIA VINCA-Techirghiol ? Nu știm la ce studiouri lucrează în momentul de față actorii dv. prețiași. De aceea vă propunem să le scrieți la Casa cinematografului — Dom Kino, ulița Vorovskovo nr. 33, Moskva g-69. Pe această cale scrisorile le vor parveni cu siguranță.

MIRCEA GAVA-Cîmpulung Muscel : Incredințați primele dv. versuri unui cînaclu literar. Nu ne îndoiim că există un asemenea cînaclu și în localitatea dv. Acolo veți putea primi cele dinții îndrumări.

Dr. AUREL APACHIȚEL-Bistrița ? Profesorul V. Demihov este directorul laboratorului de studiere a greșelilor de organe din Moscova. Scrieți-i pe următoarea adresă: Laboratoria po peresadke organov, Moskva, zavedulușcemu dr. V. Demihovu.

VASILE VASILACHE-Lugoș ? Observațiile dv. vor fi transmise instituțiilor respective.

COVALSKI ION — mecanic la G.A.S. Secueni — raionul Roman — Vă puteți adresa spitalului nr. 9 din București, unde există un centru special al Academiei R.P.R. care se ocupă cu studiul și tratamentul maldiei de care întrebați.

AL. IONESCU — R.A.M. — Așteptăm comunicarea dv.

Ing. ST. BALANESCU-Roman — Vi s-a trimis răspuns prin poștă.

ADRIAN POPOVICI : — Bacău ? Puteți scrie și în limba franceză.

VASILE D. DUMITRU — Craiova: Am primit scrisoarea dv. și vă vom îndeplini dorința. Ținem să vă precizăm că trilogia „Pe Donul liniștit” a fost filmată în studiourile „Maxim Gorki” din Moscova.

DAVID SCHWARTZ — București: Ne pare rău, dar revista noastră nu publică decît traduceri din poezia sovietică.

În activitatea A.R.L.U.S. din orașul și raionul Sibiu, un accent deosebit a fost pus pe manifestările organizate în cluburile muncitorești și casele de cultură. Aici au loc, lunar, cîte 4-5 manifestări, cu teme variate.

De mult interes se bucură și întîlnirile organizate cu oamenii muncii din regiune care au vizitat anul acesta Uniunea Sovietică. Astfel de întîlniri au avut loc cu membrii gospodăriilor colective și întovărășirilor din Turnișor, Gușterița, Cristian, Șelimbăr, Rusciori, Tălmăciu, Avrig, Daia, Mindra ș.a.

Activitatea consiliilor orașenesc și raional A.R.L.U.S. Sibiu dovedește că atunci cînd te sprijini pe un activ obștesc bine selecționat, a cărui muncă e bine organizată și îndrumată, și rezultatele nu pot fi decît bune.

SCRISORI din U.R.S.S.

Vă salut, prieteni din România

Vă salut dragi prieteni din România. Vă scrie un muncitor din Kazahstan. Mă interesează mult arta și literatura poporului dv. La noi se traduc în tiraje mari multe lucrări ale clasicii romîni. Îmi place în special să-i citesc pe Eminescu, Creangă, Sadoveanu ș.a. Am învățat singur să citesc și să scriu în limba romînă. Cred că dacă aș corespunda cu un prieten din România mi-aș putea perfecționa cunoștințele.

STEPAN BUCIKOV
Kazahskaia SSR, Karaganda-Dolinka. Pos. Pervomaisk, per. I, dom. 4.

Aș vrea să corespundez cu studenți

Sînt studentă la Universitatea din Leningrad. Aș dori să corespundez cu un coleg din România.

VALEA RIBINA,
Leningrad M-66,
Moskovski prospekt
208, kv. 22.

Mă interesează viața elevilor romîni

Vă scrie o elevă sovietică din orașul Vologda. Mă interesează viața elevilor din România, de aceea aș vrea să corespundez cu o colegă din cl. 8-a.

VALENTINA KIRILOVA
Vologda, ul. Osnovskaia 7, kv. 17

Tineri, să corespundăm!

Avem împreună 42 de ani. Am dori să aflăm cît mai multe lucruri despre tîneretul din țara dv.

GALEA KAIUDINA
și
NINA PETROVA
Leningrad L-95,
Pr. Stacek 18,
kv. 376

Elemente noi în viața satului sovietic

(urmare din pag. 5-a)

În prezent, colhoznicii înșiși introduc modificări în statute, în sensul că la intrarea în colhoz nu se mai cere noilor membri să verse părți sociale.

Desigur, aceasta va necesita și schimbarea formei de repartiție, trecerea de la forma actuală a repartiției producției colhoznice la salarizare. Dacă colhoznicii își vor putea procura din salariu toate produsele agricole necesare, plătiind prețuri de stat, iar colhozurile îi vor aproviziona cu aceste produse, atunci va dispărea și necesitatea existenței gospodăriilor anexe. Nivelul ridicat al mecanizării și, în legătură cu aceasta, înalta productivitate a muncii în gospodăria obștească a colhozurilor, vor face neventabile cheltuielile puțin productive ale muncii în gospodăria anexă, bazată pe munca manuală. Totodată, raportul între proprietatea obștească și personală va deveni în colhoz același ca și în cadrul gospodăriei socialiste de stat.

Odată cu dezvoltarea continuă a forțelor de producție se ridică deci și nivelul de socializare a producției colhoznice, are loc o apropiere a proprietății cooperatist-colhoznice de proprietatea întregului popor, se șterg treptat hotarele dintre ele. Așa cum a arătat tovarășul N. S. Hrușciov la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S., contopirea, istoricește inevitabilă, a formelor de proprietate cooperatist-colhoznice și a întregului popor se va produce în viitor nu ca urmare a restringerii proprietății cooperatist-colhoznice, ci prin ridicarea nivelului ei de socializare cu sprijinul statului socialist.

Fondurile fixe și cele circulante ale colhozurilor se formează cu participarea tot mai mare a statului, pe calea creditului și a ajutorului multilateral pe care statul îl acordă colhozurilor.

De pe acum au început să apară forme noi de unificare a mijloacelor colhozurilor și întreprinderilor de stat.

Într-o serie de regiuni au luat naștere organizații mixte colhoznico-sovhoznice, în cadrul cărora colhozurile și sovhozurile se asociază pentru a desășura în comun diferite acțiuni, ca de pildă executarea de lucrări de irigații și îmbunătățiri funciare, plantarea de perdele de protecție, exploatarea turbei,

construcții de drumuri etc. Multe colhozuri primesc energie electrică de la rețeaua statului. Centralele electrice ridicate cu mijloacele colhozurilor se unesc într-o singură rețea cu centralele electrice de stat sau se dau în exploatare oficiilor de stat pentru electrificarea agriculturii (Selelectro).

În felul acesta, pe baza mecanizării și electrificării producției, în colhozuri s-au produs și se produc schimbări esențiale care apropie într-o mare măsură proprietatea cooperatist-colhoznice de cea de stat.

Apropierea celor două forme de proprietate socialistă, alături de alte măsuri privind dezvoltarea continuă a agriculturii și a construcțiilor social-culturale la sate, trebuie să ducă la lichidarea deosebirilor esențiale dintre oraș și sat, să rezolve sarcina istorică a înlăturării deosebirilor de clasă în societatea sovietică — deosebirile dintre muncitori și țărani.

**V-AȚI
DEPUȘ
BULETINUL
PRON.
SPORT**

Intreprinderea de industrie locală

„23 AUGUST“

Gura Humorului, str. I. V. Stalin, 51
Regiunea Suceava

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ :

- salopete doc — toate dimensiunile
- costume vătuite complete
- haine vătuite pentru bărbați și copii
- pantofi „tenis“ orice mărime
- ghete cu fețe din postav, cu talpă de cauciuc
- cizme de cauciuc, pentru protecție
- curele trapezoidale pină la dimensiunea de 2.360 m.

Toate produsele sînt de bună calitate

Livrăm pe bază de comenzi ferme

Articole
de ceramică
**VAZE DE FLORI,
BIBELOURI,
SCRUMIERE ETC.**

pe motive specifice
raionului Horezu,
reg. Pitești

produce și livrează
**COOPERATIVA
ÎNȚETINEREA**

HOREZU, str. Tîrgului 35

**CEREȚI
PRODUSELE**

FABRICII DE CONSERVE
DE FRUCTE
**RÎURENI
VILCEA**

Gemuri, sucuri
pasteurizate din fructe,
siropuri, dulceturi

IN ORICE ANOTIMP, DIN ALIMENTAȚIA DV.
NU TREBUIE SĂ LIPSEASCĂ

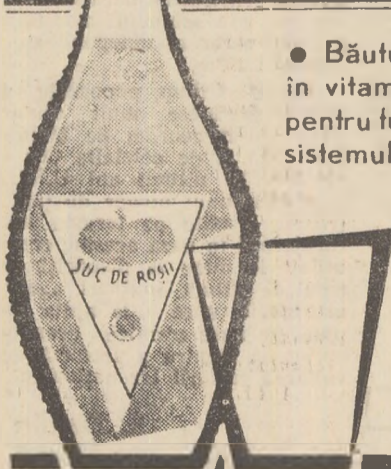
produsele lactate dietetice:

**Brînză proaspătă de vaci,
lapte acidofil,
chefir, iaurt**

PREPARATE DIN LAPTE PASTEURIZAT
GUSTOASE, HRĂNITOARE, UȘOR ASIMILABILE,
IEFTINE

PRODUSELE LACTATE DIETETICE, AMBALATE IGIENIC,
SE GĂSESC DE VINZARE, ZILNIC PROASPETE,
IN MAGAZINELE ALIMENTARE
ALE COMERȚULUI DE STAT

Consumați
SUC de ROSII

● Băutură naturală, gustoasă, bogată în vitamina A și C ● Foarte indicată pentru funcționarea normală a digestiei, sistemului nervos etc. ● Combate: asfrenia, anemia etc.

Se recomandă atât pentru adulți cit și pentru copii de toate vîrstele.

Cereți această băutură la toate magazinele și chioșcurile alimentare.

GOSPODINE!

FOLOȘIȚI CU ÎNCREDERE CARNEA ȘI
PREPARATELE CONSERVATE PRIN FRIG:

- carne tocată
- carne de gătit
- pulpă de porc
- fripturi
- sarmăluțe în foi de viță
- șnițele pane cu cartofi prăjiți
- colțunași cu brînză
- perișoare cu verdeță
- tocană cu măruntaie

PRODUSELE CONSERVATE PRIN FRIG
IȘI PĂSTREAZĂ GUSTUL ȘI AROMA
PRODUSELOR PROASPETE ȘI SE GĂSESC DE
VINZARE LA MAGAZINELE: „ALIMENTA-
TARA“, „COMALIMENT“ ȘI „APROZAR“.

AFRICA

1960

DOCUMENTAR

Un uriaș care își îndreaptă umerii

Un african la Moscova: degajat, sigur de el, fericit. Oare o asemenea fotografie ar putea fi făcută și în fața Casei Albe?

DATE ISTORICE

Federația Etiopiei și Eritreei. În perioada împărțirii coloniale a Africii de către puterile imperialiste, Etiopia a izbutit să-și păstreze independența. Din 1936 pînă în 1941, țara a fost ocupată de Italia. Federația Etiopiei și Eritreei (fostă colonie italiană) a fost creată la 15 septembrie 1952. (1.230.000 kilometri pătrați, 21.600.000 locuitori).

26 iulie 1847. Republica Liberia. Elanul mișcării de eliberare națională din Africa contribuie la eliberarea Liberiei de sub dominația capitalului american. (111.400 kilometri pătrați, aproximativ 2.000.000 de locuitori).

Republica Arabă Unită (Regiunea egipteană). Fost protectorat al Marii Britanii, Egiptul se proclamă stat independent în 1922. Dar a pășit pe călea independenței abia în 1952, după ruperea relațiilor înrobitoare care îl legau de Anglia. (994.300 kilometri pătrați, aproximativ 25.000.000 locuitori).

11 decembrie 1931. Uniunea Sud-Africană. Fostă colonie engleză. Proclamarea independenței n-a adus libertate populației băștinașe din această țară, aflată sub jugul burgheziei de origine europeană, care-și menține puterea cu ajutorul teroarei rasiale. (1.224.000 kilometri pătrați, 14.700.000 locuitori).

24 decembrie 1951. Regatul Unit Libia. Fostă colonie a Italiei, ocupată în timpul celui de al doilea război mondial de englezi și francezi, cărora li s-au alăturat apoi forțele armate ale S.U.A. (1.700.000 kilometri pătrați, 1.150.000 locuitori).

1 ianuarie 1956. Republica Sudan. Fostă colonie engleză, care formal era administrată împreună cu Egiptul. (2.506.000 kilometri pătrați, 12.000.000 locuitori).

2 martie 1956. Regatul Marocului. Fostă colonie franceză. (444.000 kilometri pătrați, 11.600.000 locuitori).

20 martie 1956. Republica Tunis. Fostă colonie franceză. (125.200 kilometri pătrați, 3.800.000 locuitori).

6 martie 1957. Republica Ghana. Fostă colonie engleză Coasta de Aur. (237.873 kilometri pătrați, circa 5.000.000 locuitori).

2 octombrie 1958. Republica Guineea. Fostă colonie franceză. (246.000 kilometri pătrați, 3.500.000 locuitori).

1 ianuarie 1960. Republica Camerun. Fost teritoriu sub tutela Franței. (432.000 kilometri pătrați, 3.500.000 locuitori). Regiunea vestică a Camerunului se află încă sub tutela britanică.

27 aprilie 1960. Republica Togo. Fost teritoriu sub tutela Franței. (57.000 kilometri pătrați, 1.200.000 locuitori).

20 iunie 1960. Republica Mali. Fostă colonie franceză Sudan, care a făcut parte din Federația Mali. (1.204.000 kilometri pătrați, 3.700.000 locuitori).

20 iunie 1960. Republica Senegal. Fostă colonie franceză, care a făcut parte din Federația Mali. (197.000 kilometri pătrați, 2.300.000 locuitori).

26 iunie 1960. Republica Malgașă. Fostă colonie franceză. (590.000 kilometri pătrați, 5.000.000 locuitori).

30 iunie 1960. Republica Congo. Fostă colonie belgiană (2.345.000 kilometri pătrați, 13.500.000 locuitori).

1 iulie 1960. Republica Somalia. Se compune din două teritorii — din fostă colonie engleză Somaliland și un fost teritoriu sub tutela Italiei. (Circa 640.000 kilometri pătrați, peste 2.000.000 locuitori).

1 august 1960. Republica Dahomey. Fostă colonie franceză. (116.000 kilometri pătrați, 1.720.000 locuitori).

3 august 1960. Republica Nigeria. Fostă colonie franceză (1.279.000 kilometri pătrați, peste 2.000.000 locuitori).

5 august 1960. Republica Volta Superioară. Fostă colonie franceză (370.000 kilometri pătrați, 3.500.000 locuitori).

7 august 1960. Republica Coasta de Fildes. Fostă colonie franceză. (388.000 kilometri pătrați, peste 3.000.000 locuitori).

11 august 1960. Republica Ciad. Fostă colonie franceză. (1.288.000 kilometri pătrați, 2.600.000 locuitori).

13 august 1960. Republica Africa Centrală. Fostă colonie franceză Ubanghi-Șari (617.000 kilometri pătrați, 1.200.000 locuitori).

15 august 1960. Republica Congo. Fostă colonie franceză (342.000 kilometri pătrați, 764.000 locuitori).

17 august 1960. Republica Gabon. Fostă colonie franceză (267.000 kilometri pătrați, circa 420.000 locuitori).

1 octombrie 1960. Federația Nigeria. Fostă colonie engleză (878.000 kilometri pătrați, 35.000.000 locuitori).

Acum câteva zile, întreaga omenire progresistă a aflat cu bucurie vestea că Adunarea Generală a hotărât dezbaterea în ședință plenară a Declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale, prezentată de N. S. Hrușciov. E un nou triumf al politicii pașnice, promovate cu perseverență și consecvență de guvernul sovietic. Multă vreme după dispariția pentru totdeauna a ultimelor rămășițe ale rușinosului sistem colonial, omenirea își va aminti cu recunoștință de cuvintele inflăcărate ale lui N. S. Hrușciov, care a ridicat această problemă de la tribuna acestui for internațional.

Puternicul elan al mișcării de eliberare națională mătură de pe fața pământului regimurile coloniale, nărute imperiile coloniale. Acum 50 de ani Chamberlain, un stîlp al imperiului britanic, declara solemn: „Vremea națiunilor mici a trecut. A sosit ziua imperiilor”. Dar „ziua imperiilor”, care a adus nenumărate nenorociri popoarelor din țările coloniale, a sfîrșit o puternică mișcare de eliberare. Pe ordinea de zi a istoriei a fost înscrisă problema lichidării totale și definitive a rușinosului sistem colonial.

O întreagă pleiadă de tinere state africane intră acum în viața publică internațională spre a participa, așa cum a prevăzut V. I. Lenin, la „hotărîrea destinului întregii lumi”. Anul acesta 16 noi state independente din Africa

și-au ocupat locul în Organizația Națiunilor Unite.

„În istoria omenirii — a arătat N. S. Hrușciov la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. — s-a deschis o perioadă nouă în care popoarele Asiei, Africii, Americii Latine au început să participe activ, alături de popoarele Europei și Americii de Nord la determinarea destinului întregii lumi. Fără recunoașterea acestui fapt incontestabil nu poate exista o politică externă realistă, o politică care să meargă în pas cu cerințele vremii și care să corespundă năzuințelor de pace ale popoarelor”.

Imperialiștii sînt alarmați. Sînt neliniștiți mai cu seamă cercurile imperialiste din S.U.A. Așa cum arată ziarul „Wall-Street Journal”, un reprezentant marcant al Departamentului de stat a declarat recent că în curînd la O.N.U. vor avea drept de vot, după toate probabilitățile, 30 de

Această agresiune a fost săvîrșită sub patronajul Statelor Unite care și-au găsit un complice în persoana secretarului general al O.N.U., Dag Hammarskjöld.

Dar cazul Algeriei? Colonia. lștii francezi poartă acolo de șase ani un război sîngeros și lipsit de perspectivă. Ei nu vor țesu învingători, căci nu e cu puțință să nimicești un popor care luptă pentru eliberarea lui. Cauza dreaptă a algerienilor va triumfa. Ei se bucură de simpatia și sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace din lume.

Pierzînd Africa, imperialiștii n-au renunțat totuși la menținerea pe acest continent a unui „rezervație” a colonialismului. Așa numita Africa de est „britanică” este singura regiune de pe continent unde pînă acum nu există nici un stat african independent. La rîndul lor, colonialiștii portughezi încearcă și ei să înăbușe prin metode fasciste mișcarea de eliberare națională de pe întinsele teritorii ale Angolei și Mozambicului.

În aceste încercări de a oprî mersul istoriei colonialiștii europeni se bazează pe ajutorul și sprijinul S.U.A. Dîndu-se drept prieteni ai Africii, cercurile imperialiste din S.U.A. au organizat de fapt o agresiune colectivă în Congo, acordă credite și furnizează armament guvernului francez pentru continuarea războiului în Algeria, îl protejează pe rasiștii care asupresc populația băștinașă din Uniunea Sud Africană.

Cît de puternic e contrastul dintre rolul murdar al imperialiștilor americani, care încearcă să permanentizeze colonialismul, și poziția nobilă a Uniunii Sovietice care acordă un ajutor nelimitat luptei popoarelor pentru libertatea lor.

Faptele dovedesc că S.U.A. duc o politică de duplicitate, menită să înșele atît pe africani cît și vechile puteri coloniale. Căci S.U.A. intenționează să pună mina pe „moștenirea” africană după plecarea forțată de pe continent a colonizatorilor vest-europeni. În afară de baze militare aeriene și maritime, S.U.A. au amplasat în Africa o vastă rețea de agenți care desfășoară o activitate subversivă sub masca de „consilieri” și misionari.

„Spectrul capitalului monopolist american planează astăzi deasupra fiecărui colțșor al continentului african” — scria recent revista progresistă „Afro-Asia”, care apare la Londra. Într-adevăr, în Africa acționează astăzi 200 de corporații americane.

De aceea, țările africane întîmpină cu profundă neîncredere și circumspecție propunerile de „ajutor” economic și tehnic făcute de imperialiști. Se știe că cercurile conducătoare americane au șantajat timp de cîțiva ani Egiptul făgăduindu-l împrumuturi pentru construirea barajului de la Assuan, în schimbul modificării politicii externe independente a acestei țări.

În același timp, popoarele din Africa prețuiesc mult ajutorul dezinteresat acordat de Uniunea Sovietică și de celelalte țări socialiste. În ultimii ani U.R.S.S. a acordat unui număr de țări africane credite pe termen lung, furnizează în baza acestor credite utilaj, le pune la dispoziție oameni de știință, ingineri, agronomi, medici spre a le ajuta să-și pună pe baze trainice economia națională, pentru a accelera dezvoltarea culturii lor naționale.

S. Datlin

„Toată lumea trebuie să înțeleagă că lupta popoarelor pentru eliberarea lor nu poate fi oprită prin nici un fel de mijloace și cu nici un fel de forțe, întrucît este vorba de un grandios proces istoric care se desfășoară cu o forță mereu crescîndă și ireversibilă”.

N. S. HRUȘCIOV

(Din cuvîntarea rostită la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.)

nilor mici a trecut. A sosit ziua imperiilor”. Dar „ziua imperiilor”, care a adus nenumărate nenorociri popoarelor din țările coloniale, a sfîrșit o puternică mișcare de eliberare. Pe ordinea de zi a istoriei a fost înscrisă problema lichidării totale și definitive a rușinosului sistem colonial.

O întreagă pleiadă de tinere state africane intră acum în viața publică internațională spre a participa, așa cum a prevăzut V. I. Lenin, la „hotărîrea destinului întregii lumi”. Anul acesta 16 noi state independente din Africa

state africane iar „dacă ele se vor pronunța împotriva noastră, va fi destul de neplăcut”. Da, încă de pe acum statele africane votează împotriva imperialismului!

Popoarele Africii nu-și fac însă iluzii că astăzi, cînd două treimi din continent sînt libere, totul va merge de la sine. Evenimentele din Congo au arătat limpede că colonialiștii încearcă să treacă la contraofensivă.

Se știe că evenimentele tragice din Congo sînt rezultatul unei agresiuni colective a statelor imperialiste — membre ale blocului militar colonialist N.A.T.O.

1960

